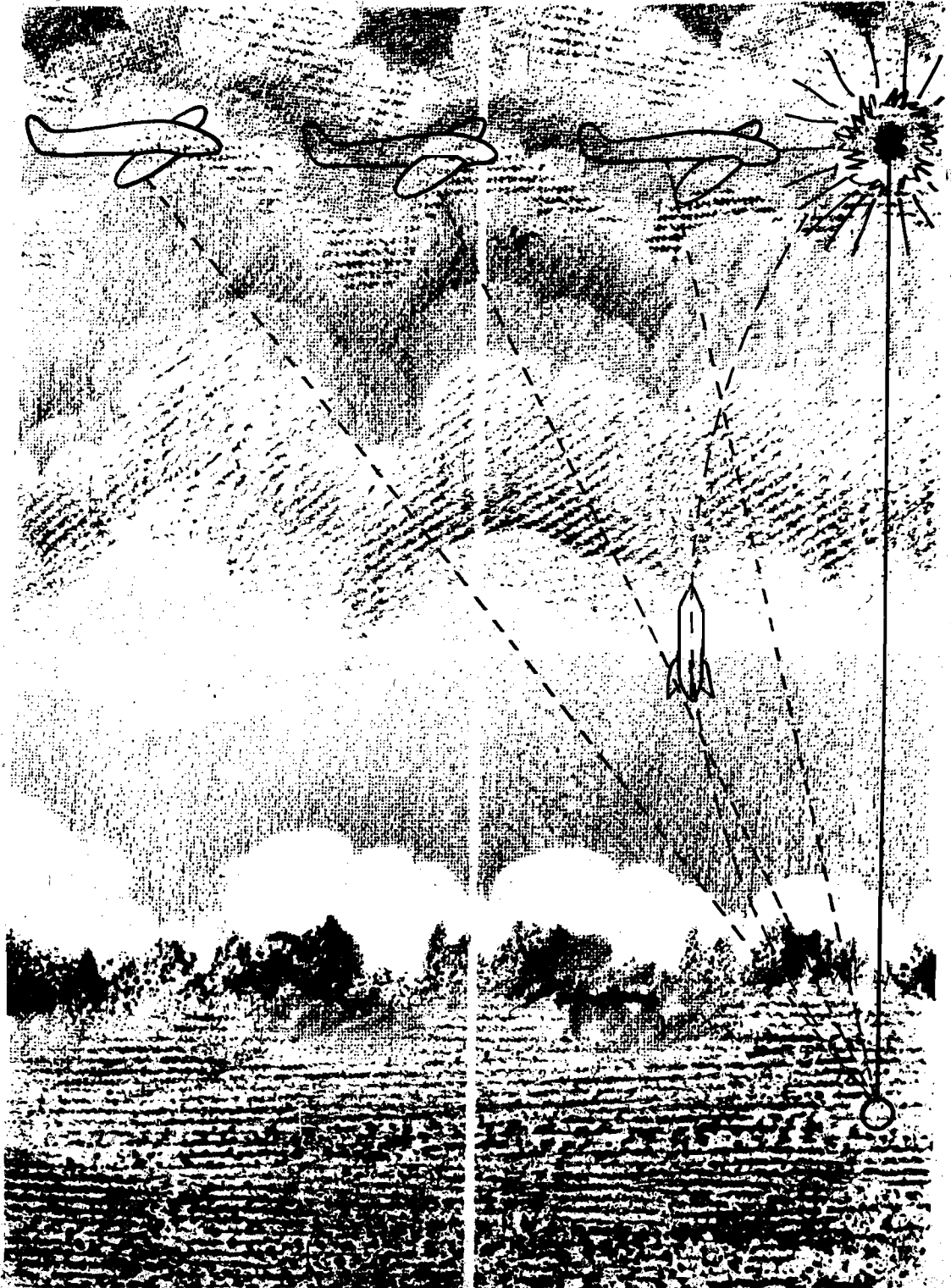

DE VREDE VREDE V

MAANDBLAD VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN - 14e jrg. nr. 103 - mei 1971.

Willem DENECKERE - Kuurne

VREDE

Tijdschrift voor internationale politiek en vredesproblemen.

Uitgave van het Vlaams Comité van de Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

136 Bagattenstraat 9000 Gent
prk. : 10.112.88. BUVV Vlaams
Comité Gent
tel. 09/23.82.52

LEESGELD

140 fr. per jaar - 15 fr. per nummer
Steunabonnement : 300 fr.

verantwoordelijke uitgever :

M. Vanderborght
Echel 6
9401 Pollare

drukkerij GAKKO s.v. Gent

REDACTIE EN MEDE- WERKERS

Theo Bailleul, Paula Burghraeve,
Ceuninck Danny, Eric De Bleecker,
Chantal De Smet, Jo De Schuyter,
Willy Hofman, Griet Marechal,
Michel Tanret, Jan Verwest, Bob
Wolstijn.

LAY-OUT

Elie Van Muylem

REDACTIESECRETARIS

Wilfried De Vlieghere

HOOFDREDACTEUR

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles.

Centrum voor UNO-Recht -
(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns Amerika
(Roermond)

ABONNEMENTENDIENST

Lotty Fernandez- Carlos Van Vooren.

OOK U KUNT HELPEN...

... bij de ontwikkeling van onze akties voor:
de vrede in Indo-China
de ontbinding van de militaire pakten
een vreedzame regeling van het konflikt
in het Nabije-Oosten
de veiligheid en samenwerking in Europa
enz...
en voor een betere verspreiding van uw tijdschrift

„VREDE”

door deel te nemen aan de Innerlijke Tombola
van de B.U.V.V.

waar u buitendien uitzonderlijke prijzen kunt winnen
de prijs van het biljet: 100 fr.
het boekje van vijf biljetten: 500 fr.
over te schrijven op Prk. 10.112.88 van de B.U.V.V.
Vlaams Komitee - Gent

1 winnend lot op 5 biljetten

Enkele der te winnen prijzen :

Een verblijf van drie weken (zomer 1972)

voor twee personen in:

- Roemenië
- Hongarije
- Polen
- D.D.R.
- U.S.S.R.

een koeievacht uit Argentinië
een tapijt (koeievacht) uit Argentinië
een koperen lamp uit Syrië
een geborduurd tafellaken uit Syrië
een (folkloristisch) instrument uit Joegoslavië
een Noord-Afrikaanse Burnou
een antieke Chinese schaal
een Iraanse vaas

en veel andere waardevolle prijzen...

Speciale trekking voor de nummers der omslagen
o.m. een tekening van Roger Somville

De lijst der winnende nummers zal aan alle kopers
worden toegezonden

Trekking: 13 juni 1971

UIT DE INHOUD...

Edito - Een buitenlandse politiek zonder perspektief	blz.	3
Op de uitkijk : het P.V.syndroom 2		5
Kan. Goor : Komt de dageraad over Europa ?		9
W. De Vlieghere - Dokument : Oorlogswetenschap of vredeswetenschap		11
G. Maréchal : Terugblik op de eenmaking van Duitsland		16
Ch. Donker : Problemen van onderwijs in Brazilië (bijdrage van het Colam)		18
T. Bailleul : Even uw aandacht : Turkije		22

EEN BUITENLANDSE POLITIEK ZONDER PERSPECTIEF.

Iemand die enigszins met een kritisch oog het geheel van 's lands politiek bekijkt moet in ons land zeker de indruk krijgen dat een belangrijk aantal vooraanstaanden uit de politieke wereld een aantal problemen met een soort speciale bril bekijken. Het is alsof we in een soort ghetto leven. Regering, parlement en talrijke politieke leiders praten, praten over honderd en een problemen. Meestal worden deze stuk voor stuk bekeken alsof alles niet van een geheel deel uitmaakt. De buitenlandse en hieruit voortvloeiende militaire politiek aanraken valt voor velen buiten hun belangstelling. Dit onderwerp is taboe of blijft het voorbehouden terrein van enkele "specialisten" die wat dit betreft goed en slecht weer maken.

Zelfs de leden van het Wetenschappelijk Economisch Kongres die enkele dagen geleden een studiedag hielden en een prognose maakten voor wat betreft het economisch en sociaal perspectief in 1975 - 1980 hadden geen oog voor een niet te onderschatten element : onze steeds stijgende militaire uitgaven. Het is hen, hoe is het gods mogelijks, ontgaan dat in dat land sinds 1946 reeds voor 404.695 miljard frank (volgens officiële cijfers) als een verliespost aan bewapening werd uitgegeven. En het gaat verder. Reeds is voorzien dat de bijna 33 miljard tot 1975 jaarlijks met 4 percent zullen stijgen. Dus niet minder dan 20 percent in vijf jaar tijd !

Het is duidelijk dat een dergelijke militaire politiek voortvloeit uit de zienswijze van de regering inzake de internationale politiek.

België, een van de trouwste bondgenoten van de N.A.T.O., blijkt in vergelijking met sommige van onze buurlanden in geen enkele sektor de moed op te brengen om een eigen koers te varen, laat staan zelfstandig initiatieven te nemen. Het is zelfs erger dan dat. Onze buitenlandse politiek is meestal één afkooksel van de door de Nixon-administratie ingenomen stelling.

Wie hieraan moest twijfelen moet slechts een kijk nemen op de houding van ons land tenoverstaan van Nixon's Vietnam-politiek, de toestand in het Nabije Oosten, de hulp van de NATO aan Portugal in zijn strijd tegen de bevrijdingsbewegingen in de Portugese Koloniën, de niet erkenning van Peking (waarbij wij met de V.S. en Griekenland de laatste NATO-landen zijn gezien nu ook Turkije onderhandelingen voert met China), het niet aanvaarden van de noodzaak van een dringende bijeenroeping van de Konferentie voor Europese Veiligheid, de niet-erkenning van de Oder Neisse grens (wat de Duitse Bondsrepubliek door de ondertekening van de akkoorden van Moskou en Warschau wel reeds gedaan heeft), de niet-erkenning van de D.D.R., het behoud van onze troepen in West-Duitsland enz., enz.

Kortom een hele lange waslijst van problemen waarover we vaststellen dat nooit een stelling ingenomen wordt die enigszins afwijkt van de door Washington ingenomen houding.

Het is verontrustend te moeten vaststellen dat Socialisten en Kristen Demokraten zich aan dergelijke buitenlandse politiek medeplichtig maken. Men zal het ons niet kwalijk nemen de vraag te stellen op basis van welke Marxistische analyse, in naam van welk Kristen Humanisme de vertegenwoordigers van de arbeidersbeweging een dergelijke politiek kunnen justifiëren.

Het is duidelijk dat een zulkdanige politiek niet beantwoordt aan de zienswijze van de overgrote meerderheid van de openbare opinie. Zelfs van een openbare mening die men gewild, door het doorgeven van een minimum aan informatie, tracht onwetend en afzijdig te houden.

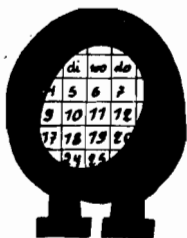
Het wordt dus hoog tijd dat wij aan de politieke verantwoordelijken van dit land gaan rekenschap vragen. Moeten we wachten tot de volgende Parlementsverkiezingen om ook over deze problemen meer inspraak te gaan vragen ? We geloven het niet, want bij ervaring weten we dat onze handige en sluwe politiciers ten gepaste tijde wel een nieuwe "ziel van 't kind", taalprobleem of dergelijke als inzet van de verkiezingen naar voren zullen weten te schuiven zodat een basisprobleem - onze buitenlandse politiek die alles beïnvloed - opnieuw naar het achterplan kan geschoven worden.

Weten we buitendien niet bij ondervinding dat praktisch alle partijen op enkele nuances na er praktisch dezelfde zienswijze op nahouden wat de buitenlandse politiek betreft.

Het is dus niet morgen maar vandaag dat alle vredeskrachten, tot welke partij dat zij met kracht de strijd moeten voeren om te bekomen dat door hun vertegenwoordigers in het parlement, in de regering een andere richting uitgaan.

De socialisten krijgen hiervoor de gelegenheid op de vergadering van de Algemene Raad van 15 mei e.k. Wij hopen dat zij er zullen in slagen hier een belangrijke overwinning te behalen.

"Vrede"

VAN WEEK TOT WEEK

Week van 22.3 - 28.3.71

— De Uno-missie Jarring geraakt in het slop na het verwerpen van de voorstellen van de Amerikaanse staatssecretaris Rogers, betreffende de terugtrekking van de Israëlische troepen, door de Israëlische minister van buitenlandse zaken Eban bij zijn bezoek aan New York vorige week.

— Enkele dagen na de bloedige incidenten bij arbeidersbetogingen in Cordoba, wordt de Argentijnse president, generaal Levingston, door de militaire junta afgezet die de macht overneemt in een periode van ernstige economische en sociale crisis. Generaal Lanusse wordt de 32ste president van Argentinië.

— Te Brussel betogen 100.000 landbouwers, met sterke delegaties uit alle Euromarktlanden, tegen de Europese landbouwpolitiek (plan Mansholt). Het komt tot zware incidenten waarbij een landbouwer om het leven komt.

— Na het ontslag van de Noord-Ierse premier Chichester-Clark vorige week, wordt de gematigd rechtse Faulkner als opvolger aangeduid door de regerende Unionistische partij.

— De Amerikaanse senaat weigert de kredieten voor het supersonische vliegtuig S.T.T. (tegenhanger van Concorde en Tupolev). Enkele dagen voordien nam de kamer van afgevaardigden dezelfde beslissing.

— De operaties van Amerikanen en Zuid-Vietnamezen tegen de Ho-Chi-Minh weg in Zuid-Laos eindigt meer dan een maand vroeger dan gepland op een duidelijke mislukking.

— In Turkije volgt de h. Nihat Erim, republikeins volksvertegenwoordiger, de afgetreden premier Demirel op, aan het hoofd van een zakenkabinet. De nieuwe premier staat bekend als pro-Amerikaans.

— Elf dagen onderhandelingen tussen het Pakistaanse staats-hoofd generaal Khan en Sheikh Mujibur Rahman van de Oost-Pakistaanse „Awami-Liga” lopen uit op een breuk. Rahman roept de onafhankelijkheid uit van Bengalen, Volksrepubliek van Bangla-Desh genoemd; onmiddellijk breekt de burgeroorlog los en Rahman wordt aangehouden door het Pakistaanse leger.

— Gebruik makend van de verdeeldheid der Palestijnse weerstandsorganisaties lanceert koning Hussein nieuwe politieoperaties tegen de laatste Palestijnse bolwerken in Jordanië. Hierbij hebben heftige botsingen plaats tussen leger en Fedayin te Irbid. Yasser Arafat richt een oproep tot interventie, ten gunste van de Fedayin, tot alle Arabische landen.

Week van 29.3 - 4.4.71

— Bij de opening te Moskou van het 24ste kongres van de K.P.S.U. stelt sekretaris-generaal Breznev een algemeen vredesplan voorop, o.a. de liquidatie van de militaire blokken: Navo en Warschaupakt, en de bijeenroeping van een nukleaire ontwapeningskonferentie van de grote vijf (Volkschina inbegrepen).

— Luitenant Calley wordt schuldig bevonden aan de moordpartij te Song-My en veroordeeld tot levenslang. Het vonnis verwekt grote beroering en kritiek in de V.S., zowel langs rechts, die de uitspraak overdreven vindt, als links, die Calley beschouwen als een zondebok voor de generaals van het Pentagon. Op 1.4 komt Nixon tussenbeide en Calley wordt uit de gevangenis gehaald.

— Tegenover de groeiende druk van de Argentijnse arbeidersklasse en democraten, worden de sedert 1966 opgeheven politieke partijen terug toegelaten door de nieuwe president, generaal Lanusse.

— In Oost-Pakistan hebben moorddadige gevechten plaats tussen het Pakistaanse leger en de Bengaalse autonomisten. Op het internationaal vlak stijgt de spanning tussen India en Pakistan, welke New-Delhi van inmenging beschuldigt, terwijl de Sovjet-Unie een dringende oproep richt tot president Yahya Khan tot stopzetting van de repressie tegen de Oost-Pakistaanse bevolking en tot het zoeken van een vreedzame politieke regeling.

— Na 6 weken onderhandelingen wordt in Tripoli een vijftien-overeenkomst bereikt, in de lijn van het vergelijk van Teheran, voor de aardolie geëvacueerd langs de Middellandse Zee-havens.

— De linkse coalitie van president Allende behaalt bij de gemeenteraadsverkiezingen in Chili bijna 50 % van de stemmen. Vooral de Socialistische en Kommunistische partij boeken grote vooruitgang.

— Het op 1.4 door president Sadate voorgestelde plan tot heropening van het Suez-kanaal wordt door de Israëlische premier Golda Meir tijdens het kongres van de Arbeiderspartij volledig verworpen, terwijl zij de Israëlische eis voor „veilige en erkende grenzen” herhaalt.

Week van 5.4 - 11.4.71

— In Zuid-Vietnam ontruimen de V.S.-troepen de basis Khe-Sanh nabij de Laotiaanse grens. Het F.L.N. zet zijn offensief voort in de streek van de „Hoogvlakten”.

— In Ceylan kondigt premier Bandaranaike de ontdekking aan van een extreem-links komplot. Het „Volksbevrijdingsfront” (of Che Guevara organisatie) ontketent gewapende acties in Colombo en op verschillende punten van het eiland. De linkse eenheidsfrontregering zet het leger in om de door haar „gauchistisch” genoemde opstand neer te slaan.

— In Amman en Jerash hebben nu ook gevechten plaats tussen Palestijnen en het Jordaanse leger. Tengevolge van een plaatselijk akkoord evakueren de Fedayin de volgende dagen Amman, terwijl een Syrisch-Jordaanse Palestijnse commissie zal waken over de toepassing van de akkoorden tussen Amman en de Fedayin.

— De Joegoslavische ambassadeur in Zweden wordt dodelijk gewond bij een aanslag door twee Kroatische nationalistenvan de fascistische „oustachi”-organisatie.

— Niettegenstaande de toenemende druk, zowel van democratische als van republikeinse zijde tot vastlegging van een uiterste datum voor de totale evacuatie door de V.S. uit Vietnam, kondigt Nixon de terugtrekking aan van 100.000 Amerikanen voor december, maar weigert een datum te bepalen voor het einde van de Amerikaanse agressie. Nixon bevestigt het „sukses” van de „vietnamisering” en van de invallen in Kambodja en Laos.

— De Chinese Volksrepubliek nodigt een delegatie Amerikaanse ping-pongspelers uit vergezeld van 3 journalisten. Dit gebaar wordt aanzien als een initiatief tot verbetering van de betrekkingen met de V.S. Van haar kant vraagt Washington de petroleummaatschappijen, hun opzoekingen in de door Peking opgeëiste sectoren in de Chinese Zee stop te zetten.

— Bij lokale verkiezingen in Japan behaalt het elektorale verbond van socialisten en kommunisten een dubbel sukses. Het gouverneurschap van de twee grootste steden Tokyo en Osaka gaat met een grote meerderheid naar de gemeenschappelijke linkse kandidaat.

Week van 12.4 - 18.4.71

— De Chinese Volksrepubliek kiest de zijde van de centrale regering in de Pakistaanse crisis en zegt het Pakistaanse staats-hoofd zijn volledige steun toe ingeval van een Indiase agressie. De Oost-Pakistaanse opstandelingen richten een voorlopige regering op en roepen de republiek Bangla-Desh uit, terwijl ze voor het offensief en de bombardementen van het Pakistaanse leger steeds meer terrein moeten prijsgeven. De strijd evolueert naar een guerilla.

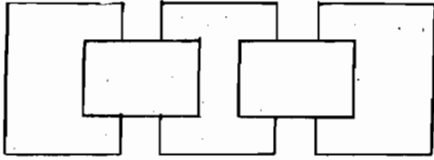
— Defensie-sekretaris Laird verklaart dat de V.S., niettegenstaande de terugtrekking van hun landtroepen uit Vietnam, militair zullen aanwezig blijven in Zuid-Oost-Azië.

— Te Peking heeft premier Chou-En-Lai een onderhoud met de Amerikaanse ping-pongdelegatie en journalisten. President Nixon neemt maatregelen om de handel en het reizen naar China te vergemakkelijken.

— Na de eenzijdige vastlegging door de Algerijnse regering van de petroleumprijs en de schadeloosstelling van de genationaliseerde oliemaatschappijen stelt Frankrijk een einde aan de petroleumonderhandelingen en verwijst Algerië rechtstreeks naar de oliemaatschappijen.

— Egypte, Syrië en Libië verenigen zich in de „Unie van Arabische Republieken”. Deze beslissing zal op 1.9.71 aan een volksreferendum onderworpen worden. Algemeen wordt nu een hardere Arabische houding verwacht t.o.v. Israël.

OP DE UITKIJK

HET P.V.-SYNDROOM (II)

Geert Grub, een van onze „combattiefste” pacifisten en auteur van o.a. „De wereld en zijn (onder) mensen” en „Etiek is Cultuur”, las „Het P.V.-syndroom” in het jongste maantnummer van „Vrede” en schreef naar aanleiding daarvan enkele interessante nabeschouwingen. Gaarna laat ik hem met zijn snedige proza de kolommen van dit Uitkijkje omploegen en er zijn vruchtbare denkbeelden in uitzaaien.

W.R.

Het Ward Ruyslinck uit het hart gestroomde artikel: „Het P.V.-Syndroom” (Vrede, nr. 101, maart 1971) wens ik aan te sterken met een paar bladzijden te lichten uit een vervolg op „etiek is cultuur” dat steeds aangroeit!

Hoe het proces tegen Calley, verantwoordelijk voor de dood van 102 Vietnamese burgers te My Lai, zal aflopen, nu kap. Medina loochende bevolen te hebben al wat in het gehucht leefde te doden, is nog niet geweten nu ik dit schrijf, maar Ruyslincks redenering: je kunt iemand die je opleidde om zich als een wild beest te gedragen, daar geen verwijt van maken als hij het gaat doen, is de logica zelf!

Arno Flack („Die Gesellschaft und das Böse”) stelt dat de samenleving moordenaars nodig heeft om beul te kunnen spelen. Zij gebaart zich zedelijk verontrust, maar doet niets om zedelijke waarden te schoren!

„Der Tiefenpsychologisch Aufgeklärte Kriminologe weiss dass unsere Gesellschaft das Verbrechen das Sie bekämpft, zu allererst erzeugt, und dass Sie es erzeugt um es bekämpfen zu können”.

Dr. Konrad Lorens, dierpsycholoog aan het Max Planckinstituut meent dat in de mens een hoeveelheid agressie is opgestapeld waar hij geen uitweg mee weet. Dat verzwakt de aangeboren remmen die de dieren steeds belet hebben hun soortgenoten uit te roeien.

Prof. Lorens stelde vast dat gewapende dieren aarzelen om hun soortgenoten af te maken. Vechtende wolven of honden planten de tanden in elkanders dik met haren beschermde nek en ontzien de zwakke plaats der keel! Ze willen wel buiten strijd stellen, maar niet uitmoorden!

Opdat deze natuurlijke remmen bij de mens zouden begeven, wordt een aangepaste politiek gevoerd: men maakt dat men in de tegenstrever geen „soortgenoot” meer ziet! Men dikt aan wat scheidt en verdoezelt wat gemeenzaam is. Men wordt geïn doktrineerd om in de „andere” een vijand te zien (een kommunist, een neger, een blanke, een kapitalist, enz!). In deze perfiede en

geraffineerde val duiken wij hals over kop en worden broedermoordenaars! Volgens berekend plan!

Elkeen heeft het in zich geremd te worden wanneer hij een vriend of bekende moet aanvallen, dus: men breekt die remkracht af door te vervreemden!

Zo werden de G.I.'s verplicht om van „gele spleetogen” te spreken in plaats van Viëtkongs, zoals Ruyslinck optekende uit de mond van korporaal Kan Campbell.

Wie zulke hersenspoeling onderging gaat met een gehavend geweten aan het vergassen van mensen of het ratten waren en ander moois! In hun geest zijn „vijanden” niet langer medemensen! Het is een koud kunstje, leert ons Lorens. Immers de voor vreedzaam versleten duif die tot vechten gedwongen werd, wordt tot razernij zo boos dat ze, zelf totaal uitgeput, nog verwoed in het kadaver pikt van de verslagenen!

Aan deze wetenschappelijke uitleg van dier- en dieptepsychologen meen ik een seksueel-psychologische uitleg te kunnen toevoegen: het automatisme van de traprefleks!

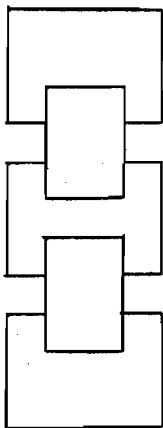
Bij de eenvoudige reflex houdt het verlangen op na bevrediging. Is de behoefte aan dorst gestild, dan drinkt men niet langer. De hongerige die verzadigd is, verlaat de beladen spijstafel! Bij het seksueel begeren gaat de ene fase in de andere over, en elke opvolgende staat onder sterkere stroom! Denk aan een auto die van eerste in andere versnellingen overgaat; gevolg: het valt moeilijker hem af te remmen! Dit mechanische effect is verwant aan de psychisch werkende trappenrefleks. Van onschuldig spel (b.v. een kus) gaat het verlangen trapsgewijs hoger naar meer. Van „erg” naar „kwaad” en van kwaad naar „krimineel”! Met elk stapje hoger wordt het moeilijker zich in te tomen! Bij een handgemeen treedt dat ook op. De eerste slag of stoot verdraagt men nog, niet zeker of er opzet of niet in 't spel is. Volgt nog een slag, dan beschermt men zich, zich bedreigd voelend. Bij een volgende slaat men terug, en dan komt men in de greep van de moordlust! In deze opkomende moordlust schuilt een element woede omdat men uit de vreedzame sfeer gerukt werd. Had men eerst niets tegen de andere, dan is men nu geladen met wraak- en afstraffingslust, juist zoals de van nature vreedzame duif die zelfs het kadaver niet meer ontziet! We lezen het dagelijks; wie eenmaal een trekker overhaalde, gaat verder met schieten: hij is over de grens heen van het „mens-zijn”.

Zo ziet men vrome jongens, die lang kuis leefden en „zich bezondigden” met lust hervallen. De staat van gratie zijn ze toch kwijt. Het kleed der ziel is bevuild, nu komt het op een vlekje meer niet meer aan; de ziel moet toch de was in in de biechtstoel!

Wanneer de leger-leiders drillen en het besef uitroeien dat de tegenstrever van gelijk vlees is, dan breken zij alle remmen af en storten de krijger in een staat van verbeesting die tot uitroeiing der hele soort kan voeren. Iets wat de dieren normaliter uit instinkt vermijden zullen. Dat natuurinstinkt moet kapot.

Dat ze het gedaan krijgen, mag wel als bekend aanzien worden.

Geert GRUB

TWINTIG MILJOEN FRANK VOOR NIEUWE TIJGERKOOIEN.

TWINTIG MILJOEN FRANK VOOR NIEUWE TIJGERKOOIEN.

De Amerikaanse firma Raymond-Morrison-Knudson, Brown-Root and Jones trekt haar neus niet op voor vuile zaakjes, als ze maar geld opbrengen. Ze hebben vroeger al een marinebasis gebouwd in Cam Ranh (Zuid-Vietnam), en zijn nu bezig met bouwen van 288 cellen op het beruchte eiland van de "tijgerkooien", Con-Son.

Volgens "Le Monde van 24 februari 1971 zullen "deze werken het mogelijk maken het aantal gevangenen te verhogen die opgesloten zijn in omstandigheden die gelijken op die van de tijgerkooien", Dit werd bekend gemaakt door de ontdekker van de tijgerkooien, Don Luce. R.M.K.-B.R.J. zal aan het zaakje 400.000 dollar, of 20 miljoen frank verdienen en de kosten worden betaald door het "Militaire Kommando voor Bijstand en Steun aan Burgerlijke Operaties voor Revolutionaire Ontwikkeling". Het bouwen van folterkooien is inderdaad een zeer burgerlijke operatie, die aanleiding zal geven tot uiterst revolutionaire ontwikkelingen, vooral dan in de zakken van de aandeelhouders van de genoemde Amerikaanse firma. Een tijgerkooi bestaat namelijk uit een paar kubieke meter beton en wat ijzeren staven (er is zelfs geen dak voor nodig), en de arbeiders die ze bouwen verdienen volgens "Le Monde" tussen 33 en 39 Belgische frank per week, maar de bouwfirma verdient 70.000 frank per kooi. Misschien zijn die kooien uitgerust met dure elektronische folterapparatuur, en dat zou de kostprijs natuurlijk gevoelig verhogen, maar dit lijkt weinig waarschijnlijk, daar handbediende tijgerkooien even effectief, goedkoper in gebruik, en plezieriger zijn om bedienen voor de sadisten van de Zuid-Vietnamese politie. Is het niet te verwonderen dat (sommige) Amerikanen rijk worden, als ze tijgerkooien van tweeduizend frank per stuk kunnen verkopen voor zeventigduizend frank?

TE ZOT OM LOS TE LOPEN

De Verenigde Staten hebben in hun oorlog 7.000 dollar geïnvesteerd voor elke man, vrouw of kind in Zuid-Vietnam, terwijl het inkomen per jaar 120 dollar per persoon bedraagt. (Chicago Women Strike for Peace Bulletin, 2/71).

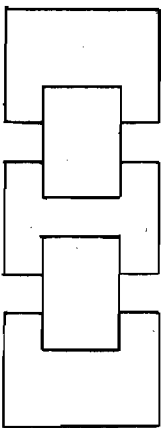
Een klein rekensommetje : dit betekent dat Uncle Sam aan zijn oorlog al evenveel verkwist heeft als al de Zuid-Vietnamezen samen in 7.000 : 120 : 58 jaar kunnen verdienen.

De bekende evangelist Bully Graham is ten strijde getrokken tegen de vrouwenemancipatie, die in zijn nogal beperkte geest een van de nieuwste listen is waarmee Satan de goede brave huismoeders tracht mee te slepen naar het hellevuur, waar geweest zal zijn en tandengeknars. Hoort dus naar de woorden van de Evangelist William, zoals zij beschreven staat in Ladies' Home Journal, en luistert toe, gij in zonde verstokte Dolle Minas, want ik, Billie, zeg tot U dat "eva's biologische rol was kinderen te hebben... haar romantische rol was haar echtgenoot te beminnen, haar beroepsrol was de tweede in bevel te zijn. Er is een vrijheid van geest die veel meer is dan emancipatie. Ze laat de vrouw toe haar verbintenissen te kiezen - maar ze dwingt haar ook die verbintenissen te houden. Huisvrouw, moeder, schepper van huiselijkheid, dat is de voorbestemming van de echte vrouwelijkheid." Dit weze een les voor alle vrouwen die Billie Grahams "goddelijke" wet overtreden door aan politiek-

te doen, zoals die van Women Strike for Peace en andere dolle Minas. God heeft hen voorbestemd om kinderen te kweken, en als hij die kinderen heeft voorbestemd om te kreperen op het slagveld, moeten zij zich daar niet mee moeien, Een nogal eigenaardige godsopvatting, zullen de meeste kristenen denken.

Waarom, schrijft Mgr. Prosperini in de "140 servatore Romane, krijgen de burgers niet het recht zich te verenigen in komitees van :

vrijwilligers, die belangloos zouden kunnen samenwerken met de orderkrachten, om snel op te treden voor het aanslaan van pronografische boeken en tijdschriften? Het zou volstaan dat ieder parochie over de inbeslagneming waakt en onmiddellijk de politie verwittigt zo de publicaties worden verkocht... Maar.... waar begint en eindigt zo iets.... Misschien in een nieuwe soort inquisitie..

HET AMERIKAANSE VOLK MARCHEERT VOOR VREDE IN VIETNAM

Zij die dachten dat het verzet van het Amerikaanse volk tegen de oorlog in Indo-China gebroken was, zullen zeker verbaasd opgekeken hebben. De betogingen die op 24 april doorgingen te Washington en San Francisco werden een overweldigend succes. Men spreekt over 500.000 betogers in Washington terwijl een tien kilometerlange betoging door de straten van San Francisco trok. De burgemeester van deze stad op kop.

Daar waar in 1969 slechts twee senatoren hun steun aan de Vietnamakties verleenden, waren het er deze maal een tiental plus een dertigtal leden van het huis van afgevaardigden.

Vijftig kerkelijke leiders, waaronder vijftientig bisschoppen, ondersteunden eveneens de ordewoorden van de manifestatie.

Vijftig militairen van de eerste Cavalerie-divisie (helicopters), die nochtans nog in Vietnam verblijven, lieten, onder de vorm van publiciteit, in de „New York Times” een oproep ten gunste van de betoging verschijnen.

„Le Monde” merkt op dat voor de eerste maal naast de jongeren de gewone Amerikaanse burger, dikwijls met vrouw en kinderen, in de betoging opstapte. Voor de eerste keer werden eveneens sterke groepen van syndicalisten — meestal uit New York — in de manifestatie opgemerkt. Een dergelijke deelname was één jaar geleden ondenkbaar, schrijft het blad.

Deze Lentemanifestatie voor het stopzetten van de oorlog in Indo-China beperkt zich echter niet bij hogergenoemde demonstraties. Meerdere dagen na elkaar kampeerden vijftien honderd veteranen van de oorlog, in tenten, in de omgeving van het Capitool. Vrijdag 23 april trokken vijf honderd GI's naar het Witte Huis en gooiden er hun eretekens, hun naam, eenheid en stamnummer roepend, over het hek van het verblijf van Nixon. Velen onder hun getuigden voor de onderzoekscommissie van de Senaat en gingen senatoren en leden van het huis van afgevaardigden opzoeken.

Een typische vorm van aktie, waarmede zij de bevolking willen bewust maken van de noodzaak zich in te zetten, is wel de volgende: enkele GI's werpen zich op een meisje. Ze slaan deze neer, brengen haar voetslagen en schoppen toe totdat een bloedplas (rode inkt) zich onder haar uitspreidt. Aan het publiek dat verbaasd naar dit toneel komt kijken, delen ze dan plots trakten uit met volgende tekst: „Een Amerikaanse kompagne is hier voorbijgetrokken. Moest u Vietnamezen zijn dan hadden wij uw huis kunnen plat branden, uw hond of u zelf doden, wij zouden uw vrouw, uw dochter, hebben kunnen verkrachten, wij hadden u kunnen overleveren aan uw regering om u te martelen, wij zouden uw bezittingen als souvenir hebben kunnen meenemen. Help ons een einde stellen aan deze oorlog vooraleer uw zoon een slager wordt of een lijk...”

Dergelijke akties laten een zeer diepe indruk na. Voor het eerst zijn het geen langharigen, studenten, pacifisten of zwarten die manifesteren maar lieden die men gisteren nog „helden” noemde.

„De zwijgende meerderheid” van Nixon komt nu eveneens in verzet. Het Amerikaanse volk krijgt er genoeg van. Daarom wint het ordewoord voor het vastleggen van een datum voor de terugtrekking van alle troepen uit Indo-China steeds meer veld.

Ook tal van politieke personaliteiten zoals Muskie, McGovern, Humphrey, Kennedy, McCloskey e.a. hebben deze eis tot de hunne gemaakt.

Mensen die men nochtans niet links kan noemen zoals de oud-ministers van Justitie Katzenbach en Clark, de oud-minister van Defensie Clifford en twee oud-ambassadeurs hebben een nationale commissie opgericht voor het beëindigen van de oorlog in Indo-China. Senator Kennedy heeft het, voor een Onderzoekscommissie van de senaat, een schande voor Amerika genoemd dat zij de hoofdverantwoordelijke is voor de 325.000 burgers die sinds 1965 in Vietnam gedood werden.

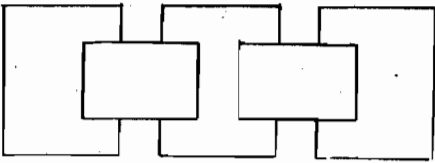
De Nixon's, Agnew's e.a. weigeren echter nog steeds met de wil van openbare opinie rekenschap te houden. Daarom strijden de Amerikaanse vredesmilitanten met al hun krachten verder. In de komende weken, o.m. op 5 en 16 mei, zullen opnieuw massademonstraties plaatshebben.

Daarom moeten ook wij in ons land alle mogelijke initiatieven ontwikkelen. Onze biezonderste hulp aan de volkeren van Indo-China en de Verenigde Staten bestaat er in van onze regering — waarin Socialisten en Kristen-Demokraten zetelen — te eisen dat zij zich desolidariseert van de Nixonpolitiek.

Om die reden moeten wij onze solidariteit betuigen met de Amerikaanse Vredeskrachten. Verzoek dus de organisaties, waarvan ook gij lid zijt, brieven en telegrammen te zenden aan:

PEOPLE'S COALITION
FOR PEACE AND JUSTICE

1029 Vermont Avenue N.W. Room 900
Washington D.C. 20005

**Parlementaire vraag aan de heer HARMEL,
Minister van Buitenlandse Zaken**

Mijnheer de Minister,

De oorlog in Zuid-Oost-Azië kent een nieuwe uitbreiding sedert Cambodja en Laos erin betrokken werden.

Volgens de Amerikaanse berichtgeving zelf, overtreft de tonnage van alle explosieven die in de loop van 1970 over Vietnam, Cambodja en Laos uitgeworpen zijn geweest, deze van alle bommen die tijdens de laatste wereldoorlog van 1941 tot 1945 tegen Japan werden gebruikt, de atoombommen van Hiroshima en Nagasaki inbegrepen.

Wat betreft de militaire uitgaven van de Verenigde Staten voor de oorlog in Vietnam, cijfers die op het laatste A.B.V.V.-congres bekend gemaakt werden, maken gewag van 2.000 miljard frank, wanneer de hulp aan de ontwikkelingslanden voor heel de wereld slechts 300 miljard frank bedraagt.

Vindt de Heer Minister niet dat België, als Navo-staat, mede verantwoordelijk is voor die toestand en dat daartegen iets moet ondernomen worden?

W. CALEWAERT, senator

**Parlementaire vraag aan de heren P. HARMEL,
Minister van Buitenlandse Zaken
en L. NAMECHE, Minister van Volksgezondheid**

Binnen korte tijd zal de Wereldgezondheidsorganisatie de aanvraag tot opnemng van de D.D.R. dienen te behandelen.

In de omschrijving van het doel van deze organisatie wordt gewezen op het brengen van alle volkeren tot het hoogst mogelijke gezondheidsniveau, terwijl als beginsel wordt erkend: „Het recht op gezondheid voor elk menselijk wezen, ongeacht het ras, de godsdienst, het politiek regime, de economische of sociale toestand.”

Daarbij wordt gewezen op de noodzaak van enge samenwerking onder de staten.

De noodzaak van de internationale uitwisseling van medische kennis wordt bovendien onderlijnd.

Mij wordt thans medegedeeld dat meer dan 600 Belgische geneesheren een petitie hebben ingediend om te bekomen dat, van Belgische zijde, zou aangedrongen worden opdat de kandidatuur van de D.D.R. zou worden gesteund.

Het weze mij toegelaten u te vragen welke houding België aannemen zal.

W. CALEWAERT

**OPEN BRIEF
AAN DE EERSTE MINISTER**

Mijnheer de Eerste Minister,

Sinds enkele maanden is bij tal van organisaties en informele groepen een campagne van informatie en actie aan de gang in verband met de plannen van Minister Scheyven om de Dienst voor Ontwikkelingssamenwerking (D.O.S.) te integreren in het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel.

Wij weten dat Minister Scheyven koninklijke besluiten heeft opgesteld, dat deze reeds bij de Raad van State zijn geweest en nu ter ondertekening worden voorgelegd aan de bevoegde ministers. Wij weten eveneens dat de Raad van Advies voor Ontwikkelingssamenwerking stelling heeft genomen tegen deze integratie en verder dat vrijwel iedereen die op een of andere manier actief begaan is met Ontwikkelingssamenwerking ertegen gekant is.

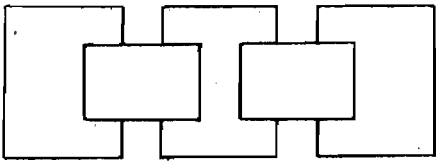
Daarom doen wij een beroep op U, Mijnheer de Eerste Minister, om — nu wij vernomen hebben dat deze plannen toch zouden uitgevoerd worden — de ondertekening van deze koninklijke besluiten en de publikatie ervan te verhinderen en ze aan een openbaar debat te onderwerpen. Deze integratie lijkt ons inderdaad een voldoende belangrijke aangelegenheid om de parlementsleden te verzoeken hun verantwoordelijkheid op te nemen.

Verschillende jaren reeds wordt door vele organisaties die bij de Ontwikkelingssamenwerking op een of andere manier betrokken zijn, betoogd dat deze Samenwerking autonoom moet kunnen geschieden, los van de Belgische economische belangen en in functie van de noden van de ontwikkelingslanden. De integratie van de D.O.S. in Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel zal juist het tegenovergestelde effect hebben: de relatieve autonomie van de dienst gaat volledig verloren en de onderschikking van de Ontwikkelingssamenwerking aan de Belgische — vooral handels- — belangen wordt duidelijker dan ooit. De geplande integratie is dan ook de volledige negatie van wat er de laatste jaren bij de geïnteresseerden aan inzicht gegroeid is. Ze is voor ons de duidelijke uiting van een Ontwikkelingspolitiek die gevoerd wordt in functie van de Belgische situatie en niet volgens de noden van de Ontwikkelingslanden. De afwijzing van deze integratieplannen is daarom eveneens de afwijzing van de dieperliggende opties waarop Minister Scheyven zijn „beleid” bouwt en waarvan de huidige plannen in verband met de D.O.S. slechts één uiting zijn, namelijk het aanpassen van de internationale problemen aan een kortzichtige Belgische politiek in plaats van het aanpassen van de Belgische politiek aan de ruime dimensies van de internationale problemen.

Op basis van deze overwegingen, Mijnheer de Eerste Minister, verzoeken wij U de ondertekening en de publikatie van de betreffende koninklijke besluiten te willen verhinderen en een parlementair debat over de D.O.S. en het Ontwikkelingsbeleid in zijn geheel te doen houden.

Het Aktiecomité S.O.S. - D.O.S.

Hoogachtend,

KOMT DE DAGERAAD OVER EUROPA ?

De publikatie van het verdrag tussen de Duitse Bondsrepubliek (West-Duitsland) en Polen die in november jl. te Warschau geparafeerd werd, heeft nogmaals de aandacht op de Europese problemen gevestigd. Het gaat over een zeer belangrijke gebeurtenis die als een test mag worden beschouwd.

Sedert het einde van de oorlog in Europa is een kwart eeuw voorbij en de vrede is nog niet gesloten. De latente vijandschap tussen het Oosten (socialistische landen van het Warschaupakt) en het Westen (landen met kapitalistisch regime) waarvan de meeste verbonden zijn met de V.S en Canada door de Noordatlantische Verdragsorganisatie : NAVO) was wel enigszins geluwd door de overgang van de "koude oorlog" naar de "vreedzame coëxistentie" maar toch bleef er een sterk wantrouwen heersen aan weerszijden van het z.g. "ijzeren gordijn"; men negeerde elkaar en als er woorden werden gewisseld was het om te dreigen en te beledigen. Het knelpunt was het Duitse vraagstuk, niet alleen om de spanning tussen de Duitse Bondsrepubliek (DBR) en de Duitse Democratische Republiek (DDR) maar vooral door de aanmatiging van de eerste die beweert alléén het ganse Duitse volk te vertegenwoordigen en het recht opeist de Duitse vereniging te verwezenlijken. De spectaculaire herrijzenis van West-Duitsland, dank zij de Amerikaanse hulp, zijn sterke positie in de NAVO, de onverzoenlijke houding van zijn regeerders, de bestendige beroering veroorzaakt door het neo-nazisme en de weerwraakgeest waren niet zonder reden zoveel bronnen van onrust voor zijn oosterbuur. De Berlijnse crisis en de bouw van de "muur" voerden de tegenstellingen ten top en verscherpten meteen het dreigend gevaar voor breuk en konflikt.

Voorals Polen, een door de oorlog meest beproefde landen en bijna volledig ontmanteld door de akkoorden tussen de groten, eiste van de Bondsrepubliek erkenning van zijn nieuwe grenzen langs de Oder-Neisse linie die reeds vroeger door de DDR waren erkend.

Polen was hierin sterk geïnteresseerd want de hereniging van Duitsland kon ook het gedeelte van het oude Oost-Pruisen behelzen dat door de Akkoorden van Potsdam aan Polen was toegewezen in ruil voor het afgestaan grondgebied aan de USSR.

Het recente Duits-Pools verdrag "waarborgt de onschendbaarheid der grenzen, de territoriale integriteit en de soevereiniteit van alle Europese staten in hun huidige grenzen, als fundamentele voorwaarde voor de vrede". Het sluit aan bij het Bonn-Moskou verdrag van augustus jl. voor wat betreft

de verbintenis van beide partijen "om voor alle geschillen een vreedzame oplossing na te streven en zich te onthouden van elke bedreiging met geweld of gebruik van geweld voor alle vraagstukken die de internationale veiligheid of hun onderlinge verhoudingen zouden aangaan."

WAT ZIJN DE OORZAKEN VAN DEZE VOORUITGANG ?

Officieel is alles begonnen met de "Oproep van Budapest"; in maart 1969 nodigden de landen van het Warschaupakt alle Europese staten uit om een konferentie te beleggen over de Europese veiligheid en samenwerking. Het voorstel vond stilaan ingang bij de westerse landen, zelfs de NAVO verwierp het niet alhoewel enkele partners het door allerlei prealabels op de lange baan trachtten te schuiven.

Een intense diplomatieke bedrijvigheid, waar ook België actief aan deelnam, heeft zich toen ontwikkeld en de Finse regering heeft dan vaste vorm aan het voorstel gegeven door Helsinki als zetel van de konferentie voor te stellen. Intussen bracht de nieuwe bewindsploeg van de Bondsrepubliek onder de leiding van kanselier Willy Brandt (socialist) en minister van Buitenlandse Zaken Walter Scheel (liberaal), verandering in de traditionele politiek van Bonn door het inluiden van een nieuwe Oostpolitiek. Alhoewel de eerste ontmoetingen te Erfurt en te Kassel bijna op een mislukking uitliepen openden zij toch de weg naar ontspanning tussen de Bondsrepubliek en de Oostlanden. De USSR bracht ook het hare bij, niet alleen door het sluiten van het Duits-Sovjetverdrag maar ook door meer voeling te brengen in de betrekkingen tussen de voornaamste Westerse landen. De minister van Buitenlandse Zaken Gromyko bracht bezoeken aan Londen, Frankfurt, Rome en zelfs aan het Vaticaan. President Pompidou kreeg een warm onthaal te Moskou waar enkele dagen vroeger minister Harmel reeds ontvangen werd. De besprekingen tussen Oost en West-Duitsland werden hervat terwijl de vierlandenkommissie te Berlijn haar werkzaamheden op een nieuwe veelbelovende basis kon voortzetten. Zijnerzijds heeft marschalk Tito, een der vurigste promotoren van de pan-Europese Statenkonferentie, een bezoek gebracht aan Brussel, Den Haag, Luxemburg en West-Duitsland. Inmiddels werden de bilaterale koöperatieakkoorden tussen het Oosten en het Westen vernieuwd en uitgebreid of gesloten en ingeluid: dit is o.m. het geval met de USSR, de Bondsrepubliek, Frankrijk, Italië en zelfs Spanje. Kortom, sedert enkele maanden heeft zich een intensieve diplomatieke bedrijvigheid ontwikkeld waarvan de inzet en de draagwijdte, althans door de Belgische publieke opinie, niet altijd goed begrepen worden. Wie zou nu twee jaar geleden een zo snelle kentering en een zo positieve ontwikkeling van de betrekkingen tussen Oost en West hebben verwacht? Wie zou na al die jaren koude oorlog en wederkerige terughouding zo'n vooruitgang hebben kunnen voorzien?

IS DE DAGERAAD VOOR DE VREDE AANGEBROKEN?

Weliswaar zijn alle problemen nog niet opgelost en vooral Berlijn blijft een twistpunt waarbij dan nog vele andere be-

trokken zijn. Maar toch is de idee van de Europese Veiligheidskonferentie onherroepelijk aanvaard. Zij is overal aanwezig, zij staat overal op de dagorde. De socialistische landen hebben een zware hypotheek afgelost door de V.S. en Canada als deelhebbers te aanvaarden, althans voor sommige punten en men mag dus hopen dat de ontwapening van Europa en daarna het ontbinden van de militaire blokken op de dagorde zullen komen. Eens dat de ware problemen te berde zullen komen zullen er nog moeilijkheden oprijzen en nog talrijke politieke problemen zullen moeten omzeild worden.

Sommigen zullen beweren dat verdragen, akkoorden, overeenkomsten, konferenties nog nooit oorlogen hebben verhinderd. Men moet inderdaad bekennen dat de plechtigste verbintenissen onder de meest futiele voorwendsels werden verkracht en het volk toch kon worden gemobiliseerd en opgezweept voor de oorlog.

Maar indien de oorlogsbedreiging ondanks de verdragen toch blijft bestaan is zij nog meer te duchten als de kloven tussen de naties dieper worden en de weg naar een vreedzame oplossing reeds van den beginne aan wordt versperd. De toenadering en de dialoog blijven steeds een waarborg voor de vrede.

Men kan zich afvragen of het ijveren voor vrede in Europa wel zin heeft buiten de wereldvrede. Zullen de Europeanen zich niet met elkaar verstaan ten nadele van de Derde Wereld? Zullen de samenwerking en de veiligheid in Europa de invloed van het beperkt gezelschap der rijken tegenover de massa der armen niet versterken? Is de veiligheid niet onzeker indien ze alleen Europees is en zal de samenwerking niet een grotere uitbuiting meebrengen van de jonge naties door het oude kontinent en zijn verlengstuk in Noord-Amerika? Deze vragen stellen zich onvermijdelijk en zij mogen niet lichtvaardig beschouwd worden want de toekomst der mensheid staat op het spel!

DE VREDE IS IN ONZE HANDEN

Daarom moeten de volkeren de handelingen en de beslissingen van hun respectieve regeringen nagaan zowel voor wat betreft de internationale als de binnenlandse politiek.

De zo duidelijke evolutie der betrekkingen tussen Oost en West beantwoordt ongetwijfeld aan het verlangen van alle Europese volkeren. De benaming "Europese Veiligheidskonferentie" die voorkomt in de "Oproep van Budapest" vindt haar oorsprong in een Pools-Belgisch initiatief dat reeds in 1968 werd genomen en de niet-gouvernementele conferentie te Wenen in november 1969 mogelijk maakte. Maar de snelle ontwikkeling van de diplomatieke en politieke onderhandelingen zou wel eens de publieke opinie kunnen voorbijstreven. Het wordt hoog tijd deze laatste te waarschuwen, haar in te lichten en haar te doen begrijpen wat er op het spel staat; zij moet haar mening alle mogelijke kracht bijzetten want het gaat om de veiligheid en samenwerking tussen alle volkeren.

Als wij in de democratie geloven moeten wij ook geloven dat de vrede van ons allen afhangt.

We moeten geloven in de vrede, een vrede die zal heersen naarmate wij ons inspinnen om haar te verdedigen!

KANNUNIK R. GOOR

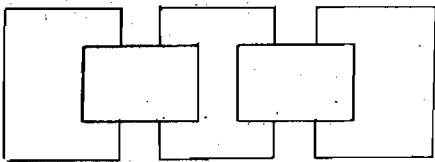
Het is treurig maar waar dat de vrienden van gisteren, niet altijd de vrienden van vandaag zijn.

N. Times.

PEACE

1971

DOKUMENT

ORLOGSWETENSCHAP OF VREDESWETENSCHAP : EEN INTERNATIONAAL COLLOQUIUM

Een van de jongste takken in de menswetenschappen, ontstaan sinds de tweede wereldoorlog, staat in academische kringen bekend als „polemologie”, d.i. wetenschap van de oorlog. Over de gehele wereld verspreid zijn er sociologen, psychologen, politikologen en anderen die zich individueel bezig houden met die wetenschap, en er bestaan reeds een aantal universitaire instituten die zich hierin specialiseren, waarvan enkele op internationale basis werken. Een paar jaar geleden is er zelfs een internationale organisatie gesticht, de „International Peace Research Association” (IPRA), de Internationale Vereniging voor Vredesonderzoek.

We stellen meteen vast dat de internationale vereniging van de oorlogswetenschappers zich een vereniging voor *vredesonderzoek* noemt. Dit verschil in benaming is niet toevallig, maar hangt onder meer samen met de uiteenlopende opvattingen die de polemologen er op na houden betreffende het onderwerp, het doel en de werkmodes van hun wetenschap. Hoe zeer die opvattingen uiteenlopen is wel heel duidelijk gebleken op het Interuniversitair colloquium „Polemologie”, georganiseerd door de KUL en de ULC te Leuven op 12 en 13 maart, met steun van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

Dit colloquium, waaraan verschillende buitenlandse polemologen met grote faam deelnamen, had als onderwerp de „definitie, toepassingsgebied en werkmodes van de polemologie”, een ideaal onderwerp om de bestaande meningsverschillen duidelijk te doen uitkomen.

Op grond van de interventies en toespraken van de aanwezige specialisten, kan men minstens vier stromingen of richtingen onderscheiden :

1. de neutrale en „objektief-wetenschappelijke” polemologie, die als enig doel stelt wetenschappelijke feiten te verzamelen betreffende gewapende conflicten ;
2. de „vredestechnokraten”, die hun objektief-wetenschappelijke kennis willen gebruiken om als „sociale ingenieurs” de bestaande conflicten te bestrijden ;
3. de pacifistische juristen, die de oplossing zoeken in de richting van een wereldstaat ;
4. de sociaal geëngageerden, die hun onderzoek beginnen vanuit de overtuiging dat vrede slechts mo-

gelijk is waar er sociale rechtvaardigheid heerst, en er verder van overtuigd zijn dat dit engagement praktisch onmisbaar is voor een effectief vredesonderzoek.

De rangschikking van deze vier stromingen is niet willekeurig, maar berust op de *omvang van het onderwerp* van hun onderzoek. De eerste stroming heeft het engste onderwerp : zij beperken zich in feite tot gewapende conflicten tussen staten, en hebben gewoonlijk alleen maar oog voor politieke factoren van het conflict, en strategische overwegingen : de hoeveelheid wapens die de partijen tegenover elkaar kunnen opstellen. Bij hun studie beroepen ze zich op hun „zuivere objectiviteit”, ze bestuderen slechts de feiten zoals ze zijn, en laten zich niet in met morele vragen.

De *vredestechnokraten* zijn eigenlijk slechts een variant van de zuiver „objektieve” polemologen, maar zijn wel bereid hun kennis in dienst te stellen van de regeringen die erom verzoeken, om ermee in de praktijk conflicten op te lossen. De vraag hoe de theorie in de praktijk kan toegepast worden, behoort ook tot hun onderzoek.

Dit laatste klinkt heel mooi, maar in het werkelijke leven kleeft er een belangrijk bezwaar aan. De bevindingen van de zuiver objektieve vredesingenieur kunnen nl. ook gebruikt worden om conflicten te scheppen of aan te wakkeren, of om een onrechtvaardige oplossing te geven aan een bestaand conflict. Een voorbeeld van dit laatste zien we op het ogenblik aan het werk in Viëtnam: de specialisten en theoretici van de „pacifikatie” beantwoorden volledig aan de beschrijving van een vredestechnokraat : het zijn sociologen, antropologen, psychologen, enz., die een theorie hebben over de oorzaken van het Viëtnamese conflict, en op grond van die theorie aan de Amerikaanse regering een „oplossing” hebben gesuggereerd van dat conflict. En dat die „oplossing” het instandhouden van de bestaande, zelf naar Amerikaanse standaarden onrechtvaardige, sociale en politieke orde inhoudt, is iets dat buiten hun wetenschap ligt, en hen dus niet aangaat.

Op het kongres werd deze mentaliteit vooral vertegenwoordigd door de Franse sprekers (Freund, Bouthoul), en ze is ook zeer verspreid in militaire middelen die zich bezig houden met strategische theorieën, vooral dan in de Verenigde Staten. Ze is ook te vinden bij het overgrote deel van de menswetenschappers die als adviseurs optreden van de Amerikaanse regering voor alles wat conflicten en bewapening betreft.

Ook de twee vertegenwoordigers van het Londense „Richardson Institute for Conflict and Peace Research”, Nicholson en Banks, gaven de indruk aan de kant van de vredestechnokraten te staan.

Het zal de lezer wel al opgevallen zijn dat de schrijver van dit artikel, niet erg ingenomen is met dat soort denken, dat strikt een oorlogswetenschap blijft, de oorlog als een normale zaak of zelfs als een noodzaak aanvaardt, en zich slechts inspant voor pacifikatie en vrede op een beperkte schaal. Dit is wel een emotioneel verwijt, en daarmee kan men een „objektieve” wetenschapsmens niet erg beïnvloeden. Erger voor hen is, dat zij het onderwerp van hun onderzoek zo eng

gekozen hebben, dat zij niet kunnen doordringen tot de fundamentele oorzaken van conflicten, zodat zelfs van zuiver wetenschappelijk standpunt hun werk te fragmentair wordt om er werkelijk het probleem van de oorlog mee op te lossen. Dit werd duidelijk gemaakt door de vertegenwoordigers van de verder te bespreken vierde groep, die van de geëngageerde vredesonderzoekers. Dit betekent niet dat deze laatste tegenstanders zouden zijn van wetenschappelijk objectief onderzoek, maar ze leggen er de nadruk op dat het niet volstaat.

De derde soort polemologen, de pacifistische juristen, lijken al heel wat meer aanvaardbaar. Een van de voornaamste vertegenwoordigers ervan is de Nederlandse professor Røling, een van de pioniers van het vredesonderzoek, die al in het begin van de vijftiger jaren een polemologisch instituut heeft opgezet in Groningen. Hij heeft het „polemologisch instituut” genoemd, d.i. instituut voor oorlogswetenschappen, alhoewel hij vredeswetenschap wilde bedrijven, maar daar had hij goede redenen voor. Hij wees erop tijdens het kongres dat hij zijn werk begonnen is in het koudste van de koude oorlog, toen iedereen die van vrede durfde spreken automatisch verdacht werd van kommunistische sympathieën. Iemand die toen had durven spreken over vredeswetenschap zou nooit gehoor gevonden hebben in de academische wereld, maar oorlogswetenschap was wel respectabel genoeg om gedoemd te worden aan een universiteit. Deze tijd is nu gelukkig wel (bijna) voorbij: Joe McCarthy is al lang dood en begraven, en vredesonderzoek wordt stilaan acceptabel ook aan de universiteit.

Wat de stellingen van Røling betreft: hij wil zijn onderzoek niet beperken tot een zuiver „objectieve” studie van feiten en de eventuele toepassingen van zijn kennis, maar heeft als doel een wereld *zonder* oorlog. Hij doet dus wel degelijk aan vredesonderzoek, niet aan wetenschap van de oorlog, en op dit punt gaat hij duidelijk verder dan de vorige stromingen. Maar voor wat de oorzaken en oplossingen van het probleem betreft, blijft hij hangen op hetzelfde niveau als zij, nl. het politieke. Het middel dat hij voorstelt om een einde te maken aan de oorlog is een *wereldstaat*, waarin alle eventuele conflicten op vreedzame wijze zullen opgelost worden, zoals het nu ook (min of meer) gebeurt binnen de bestaande staten. Røling is wel intelligent genoeg om in te zien dat dit voorlopig onbereikbaar blijft, dat voorlopig alle politieke beslissingen ten voordele van de vrede lapmiddelen blijven, maar zijn ideaal van een wereldstaat doet hem toch een criterium aan de hand om goede lapmiddelen te onderscheiden van slechte. Slechte lapmiddelen zijn nl. die welke het ontstaan van die wereldstaat bemoeilijken, bijvoorbeeld een „evenwicht-van-afschrikingspolitiek”, en goede die in de richting gaan van wat een wereldstaat ook zou doen, bijv. wederzijdse ontwapeningsakkoorden.

Tenslotte blijft er de vierde groep over, de geëngageerde vredesonderzoekers. Deze zijn op het ogenblik vooral te vinden in de Skandinavische landen, en ver-

der hier en ook onder de kontesterende geleerden uit de Verenigde Staten. Zij waren te Leuven vertegenwoordigd door Asbjørn Eide van het Internationaal Instituut voor Vredesonderzoek van Oslo, en de Amerikaanse bioloog en matematicus Anatol Rapoport. Prof. Galtung, voorzitter van het vredeinstituut van Oslo die ook uitgenodigd was, was op het laatste ogenblik verhinderd, maar had wel een belangrijk document gestuurd, waarover verder.

Om duidelijk te maken wat de kritiek van deze groep is op de anderen, vooral de eerste twee, volgt hier een samenvatting van de bijdragen van Galtung en Rapoport.

*
**

Onder de titel „Problems of peace research” onderzoekt Rapoport de vooropstellingen van het vredesonderzoek zoals het totnogtoe gepleegd is, de mate waarin een dergelijk onderzoek kan beantwoorden aan zijn doelstellingen, en de oriëntatie die het vredesonderzoek volgens hem zou moeten nemen.

Hij is duidelijk tegenstander van de opvatting van een vrede-techniek, en van de vooropstelling die ten gronde ligt aan die opvatting, nl. dat „wij oorlog kunnen uitschakelen als wij er maar al de oorzaken van kennen”, zoals een dokter ziekten kan uitschakelen als hij er maar de oorzaken van kent. Dat dit onmogelijk is voor sociale verschijnselen, ligt volgens Rapoport hieraan, dat de „wij” die wetenschappelijk onderzoek verrichten, niet dezelfde zijn als de „wij” die er iets kunnen aan veranderen. De ervaring leert dat suggesties van wetenschapsmensen slechts aanvaard worden door de machthebbers, als ze hun dominerende positie minstens intact laten. En wat het betalen van wetenschappelijk onderzoek betreft, slechts die projecten krijgen steun die hun positie verstevigen.

Een vredeswetenschapper kan in de huidige omstandigheden dus niet werken in dienst van een of andere officiële instelling. De enige mogelijkheid die Rapoport ziet op het ogenblik is aan fundamenteel onderzoek te doen, en dit elk in de positie die men als verworven heeft in de wetenschappelijke wereld. Hij verwacht geen resultaten van dit onderzoek op gebied van rechtstreekse controle van de maatschappij, maar denkt dat het wel resultaten kan hebben voor het veranderen van de houding van de mensen, die op het ogenblik de „war machine” in stand houden zonder zich veel vragen te stellen. De wetenschappelijke ontdekkingen van Galilei en Newton waren in de praktijk ook totaal onbruikbaar: met de wetten van de zwaartekracht kon men geen machines bouwen, maar ze hebben wel een onmeetbare invloed gehad op de mentaliteit van de mensen, en de huidige wetenschappen psychologisch mogelijk gemaakt. Naar analogie hiermee hoopt Rapoport dat, „als de berekening van nucleaire mogelijkheden als middel om de internationale politiek te bepalen voor een redelijk ingelichte persoon even belachelijk gaat lijken als het gebruik van horoscopen om beslissingen te nemen in de handel”, de mens ook zal handelen volgens dit nieuwe inzicht.

Dit zou kunnen leiden tot een „dissolution of the habits of obedience and attitudes of loyalty to that monstrous organism, *status bella gerens*, the war-making state”: een ontbinding van de gewoonte van gehoorzaamheid en trouw aan dat monsterachtig organisme, de oorlog veroorzakende staat.

Het is dan ook niet te verwonderen dat een vredesonderzoek dat zich een dergelijk doel stelt, helemaal niet meer de pretentie heeft neutraal te zijn. Het veronderstelt zelfs dat de onderzoeker een „avowed enemy of war” is, de oorlog verklaard heeft aan de oorlog, en Rapoport is ervan overtuigd dat een dergelijk „commitment” engagement vanwege de onderzoeker zeker geen beletsel is voor zijn objectiviteit, maar integendeel zijn objectieve kijk kan verscherpen. Hij vergelijkt de afkeer voor engagement van de huidige sociale wetenschapper met de aristokratische afkeer voor handarbeid van de wetenschapsmensen tot in de zestiende eeuw: „het was slechts toen de natuurfilosofen hun handen wilden vuil maken in het laboratorium dat de huidige natuurwetenschap geboren is. Het succes van het vredesonderzoek kan afhangen van de bereidheid van tenminste sommige onderzoekers zich te engageren in politieke actie, die in de sociale wetenschappen de tegenhanger is van het experiment. De geëngageerde onderzoeker zou gevoeliger kunnen zijn voor de *revelante* vragen...” („It was only when natural philosophers got their hands dirty in the laboratory that modern science was born. Productive peace research may depend on the willingness of at least some researchers to engage in political action, the social analogue of experiment. The committed investigator may become more sensitized to the relevant issues...”)

*

**

De bijdrage van Galtung behandelde de vooropstellingen waarmee hij en zijn instituut aan vredesonderzoek begonnen waren, en de veranderingen die daarin moeten aangebracht worden in het licht van het onderzoek van de laatste jaren. Van de vijf besproken punten lijken er drie speciaal belangrijk: de begrippen „vrede” en „geweld”, de symmetrie van het konflikt, en zijn kritiek op het neutraal empirisme, die aansluit bij die van Rapoport.

1. De begrippen „vrede” en „geweld”

Van bij het begin van hun onderzoek gingen Galtung en zijn medewerkers uit van een begrip „vrede” dat ruimer was dan bij hun voorgangers. Onder vrede verstonden zij niet alleen negatief „afwezigheid van gewapend konflikt”, maar ook positief: „aanwezigheid van koöperatieve relaties”. Zelfs dit ruime begrip bleek nog te eng, omdat het geen rekening hield met een van de voornaamste oorzaken van gewelddadige konflikten, nl. het „struktureel geweld”, het verborgen geweld dat ingebouwd is in onrechtvaardige sociale structuren. Zich beperken tot zichtbaar geweld, dat gewoonlijk moet dienen om de bestaande belangen en onrechtvaardigheden in stand te houden, impliceert een konservatieve stellingname. Men kan dit slechts als men ervan overtuigd is dat de bestaande sociale structuren fundamenteel goed zijn, en dat open-

lijk geweld slechts gevolg is van een verkeerd functioneren van die structuren. Daartegenover stelt Galtung dat in de bestaande sociale structuren geweld een normaal verschijnsel is, omwille van de ongelijkheid die erin ingebouwd is. Het uiteindelijk doel van de vredeswetenschap, in deze nieuwe optiek, is dan niet meer de afwezigheid van geweld, maar „presence of egalitarian cooperation between units, nations as well as individuals”: „aanwezigheid van samenwerking op voet van gelijkheid, en dit zowel tussen volkeren als individuen”.

2. Symmetrie van het konflikt

Vroegere geschiedschrijvers hadden de gewoonte de oorlogen slechts van een kant te bekijken, nl. van de kant van hun eigen, nationaal belang, en gaven zichzelf alle gelijk, en de tegenstander alle ongelijk. In wetenschappelijke taal noemt men dit een asymmetrische opvatting van het konflikt. Daar Galtung en zijn school wilden breken met dit nationalisme, begonnen ze de konflikten te bestuderen als symmetrische verschijnselen, waarbij evenveel aandacht wordt geschonken aan de argumenten en belangen van de twee kampen. Maar met het invoeren van het begrip „struktureel geweld”, hebben ze gezien dat het konflikt tussen verdrukten en verdrukkers, tussen uitbuiters en uitgebuiten, een asymmetrisch konflikt is, een konflikt tussen ongelijken, waarbij het recht praktisch uitsluitend aan één kant ligt. Struktureel geweld oplossen kan slechts door afschaffing van de ongelijkheid, en dat is een eenzijdige oplossing, die slechts voordelen biedt voor één van de partijen.

3. Vredeswetenschap als empirische wetenschap

De oorspronkelijke bedoeling van Galtung was zich bezig te houden met onderzoek van controleerbare feiten: geen dogmatische theorieën verkopen, geen in het ijle redeneren, maar de theorieën testen aan de harde, controleerbare realiteit. Maar sindsdien is gebleken dat dit niet altijd gaat, want deze vereiste kan in botsing komen met het doel van de vredeswetenschap, die soms verplicht is opties te nemen voor de toekomst. De vredeswetenschap „is concerned with the construction of a better world”, heeft belangstelling voor het opbouwen van een betere wereld, die anders zal zijn dan de wereld die we nu kunnen kennen met ons empirisch onderzoek. Dit betekent dat we soms niets kunnen doen met de wetmatigheden die we vaststellen in de huidige samenleving, en als we het wel doen, gedragen we ons in feite konservatief, houden we de bestaande structuren in stand. M.a.w. „The values that can be derived from the general concepts of peace should be our guides to the future, not the data from a highly unpeaceful world”: „De waarden die we kunnen afleiden uit het begrip vrede zullen onze gids zijn naar de toekomst, en niet wetenschappelijk controleerbare feiten uit een zeer onvredezame wereld”.

*

**

Tot slot: wat kunnen we zeggen over de resultaten van het colloquium, en de waarde van de oorlogs- of vredeswetenschap?

Het resultaat is reeds een paar keer vermeld: Het heeft de verschillende strekkingen onder de polemologen niet verzoend, maar de tegenstellingen duidelijk naar voor doen komen. Vooral bij de discussies is dit gebleken: het enige wat de aanwezigen gemeenschappelijk hadden was, dat ze allen om een of andere reden wetenschappelijke studies wijden aan gewelddadige konflikten en zoeken naar de oorzaken ervan. Maar over die oorzaken zelf bestond er al onenigheid: een van de twee voornaamste discussiepunten in sommige seminars en de enige plenumzitting was, of structureel geweld, meer bepaald onderontwikkeling, al dan niet een onderwerp *moeten* zijn van de vredeswetenschap. Ik had de indruk dat de meerderheid van de aanwezigen het nog altijd liever hield bij de veilige objectiviteit en strategische spelletjes. Het tweede punt was natuurlijk de vraag of polemologie een objectieve, neutrale oorlogswetenschap is, dan wel een geëngageerde vredeswetenschap, waarbij Rapoport met zijn geestige, soms stekelige opmerkingen het zijn tegenstanders nogal moeilijk gemaakt heeft.

Wat de waarde betreft van de verschillende soorten polemologie: het konservatieve karakter van de „neutrale, objectieve” oorlogswetenschap is wel duidelijk aangetoond door Galtung en Rapoport (zie hoger). Zij kunnen hoogstens lapmiddelen verschaffen om de bestaande toestand wat op te lappen. Dit betekent niet dat objectief onderzoek en, in sommige situaties, gebruik van lapmiddelen verkeerd zijn. Ook de geëngageerde vredeswetenschapper zal er zoveel mogelijk gebruik van maken, maar hij blijft er niet bij.

Geëngageerd vredesonderzoek heeft als doelstelling de bestaande samenleving zodanig te veranderen dat er

geen plaats meer in is voor gewelddadige konflikten. Die bekommernis vonden we op het kongres o.a. in de tussenkomsten van Røling, Rapoport en Galtung. De moeilijkheid is alleen maar: hoe kan een dergelijke verandering van de samenleving tot stand gebracht worden? Op deze vraag stellen de drie genoemde onderzoekers elk een verschillend antwoord voor: Røling wil de oorlog uitbannen door een wereldstaat te creëren, Rapoport door een mentaliteitsverandering teweeggebracht door een geëngageerde sociale wetenschap, en Galtung door het opheffen van structureel geweld, d.i. ongelijkheid.

Deze drie oplossingen sluiten elkaar geenszins uit, ze zijn zelfs komplementair. De koöperatieve samenleving van gelijken, zoals Galtung ze voorstelt, is slechts leefbaar als ze gepaard gaat met de mentaliteitsverandering van Rapoport, en zal vanzelf haar uitdrukking vinden in de wereldstaat van Røling. We zouden kunnen stellen dat ze alle drie elementen zijn van een globale oplossing, maar nog niet de oplossing zelf, want er moeten nog heel wat obstakels uit de weg geruimd worden die in de weg staan van een wereldregering, mentaliteitsverandering en afschaffen van de ongelijkheid.

Over die obstakels, en de manier waarop ze kunnen weggewerkt worden, hebben de drie sprekers maar heel weinig gezegd, maar het is precies daar dat hun onderzoek zou moeten beginnen. Het lijkt mij dan ook spijtig dat op het kongres geen marxistische socioloog uitgenodigd was, want die had op dit punt wel een en ander kunnen bijdragen.

Wilfried DE VLEGHERE

CHILI: DE VRUCHT VAN DE EENHEID

De Volksregering van Chili heeft met vrucht zijn eerste examen afgelegd. De formaties die aan deze progressistische regering hun medewerking verlenen hebben tijdens de recente gemeenteraadsverkiezingen bijna de helft van de stemmen behaald. Zij behaalden 49,75 % van de stemmen tegenover 36 % in de presidentsverkiezingen van 4 september, dus een vooruitgang van 13 punten. Hun resultaat ligt aanzienlijk hoger dan deze van de wetgevende verkiezingen in 1969 waar ze 41,1 % behaalden en van deze van de gemeenteverkiezingen in 1967: 44,5 %. De Kristen Demokratische Partij van El Duero Frei boekte, ondanks de persoonlijke inzet van deze laatste, een nieuwe terugloop gezien haar stemmenaantal van 28 % tot 23 % daalde. De vijanden van de Volksregering hadden hun krachten nochtans niet gespaard. Alle batterijen werden opgesteld tegen de partijen die sinds enkele maanden aan het bewind zijn met de nieuwe coalitie. Zelfs Frey verklaarde in zijn campagne dat de politiek van de nieuwe regering het land en de democratie naar de ondergang zou leiden.

Dit schijnt niet de mening geweest te zijn van het volk. Deze heeft haar vertrouwen geschonken aan de ploeg

die voor de werkers op vijf maanden meer gedaan heeft dan de vorige regering in zes jaar tijd.

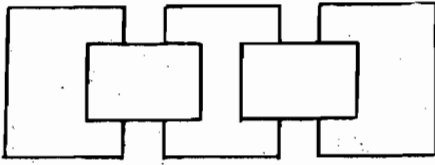
Het bankwezen werd voor een groot deel onder de controle van de staat geplaatst zonder echter hierbij de kleine spaarder te benadelen. Belangrijke delen van de industrie — staal - kolen - cement — werden genationaliseerd. De grote kopermijnen zullen eerstdaags volgen. De landbouwhervorming wordt doorgevoerd. De lonen stegen met 30 %. De door de rechtsen aangekondigde inflatie kon ingedijkt worden en bedraagt slechts 1 %. De verzorging in de hospitalen is kosteloos en aan de kinderen onder de 15 jaar wordt dagelijks een 1/2 liter melk uitgereikt.

De democratie die sommigen in gevaar dachten is integendeel uitgebreid. De vrijheid van pers en mening is volledig.

De Volksregering, waarin socialisten, radikalen, communisten en kristen-demokraten samen werken, heeft dus het bewijs geleverd dat zij op de goede weg is. Het volk van Chili heeft de inzet van deze belangrijke strijd voor haar welzijn begrepen. Door aan deze partijen een overwinning te bezorgen in de gemeenteverkiezingen van 4 april heeft zij het bewijs willen leveren dat men voor een vooruitstrevende eenheidspolitiek op haar rekenen kan.

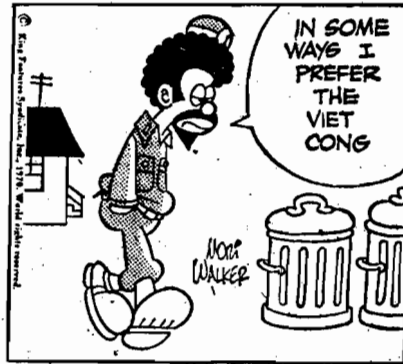
getuigt enkel van slechte smaak. Daarbij zijn neger-soldaten echt niet ZO." Na enkele dagen, op 10.10.70, nochtans verdween lt. Flap uit „Beetle Bailey” met de historische woorden: „In zekere zin verkies ik nog de Vietcong.”

G.I.'s en hun kranten...

Korte, zeer korte beschouwing

Het korte leven van lieutenant Flap telde enkel zes dagen. Toen Mort Walker zijn stripverhaal „Beetle Bailey” (dat van 1950 dateert) wou actualiseren voegde hij er lieutenant Flap bij, een kleurling, met een baardje en een afro-kapsel (d.i. het kapsel dat de Amerikaanse kleurlingen — zo ook Angela Davis — dikwijls dragen om de nadruk te leggen op hun Afrikaanse oorsprong. Dit alles onder de slogan: *Zwart is Mooi, Black is Beautiful*). Na de verschijning van lieutenant Flap op 5.10.1970 verdween plotseling het stripverhaal uit verschillende dagbladen van het Zuiden van de Verenigde Staten alsook uit de legerkrant „Stars & Stripes”.

Uittreksels van „Beetle Bailey” en van „Pogo” verschijnen zeer dikwijls in de underground-kranten van de Amerikaanse soldaten. Voor het ogenblik bestaan zo'n zestigtal kranten door en voor G.I.'s gemaakt en die van Tokio tot Heidelberg verschijnen met namen als „Fed up”, „Potemkin”, „Napalm” of „Kill for Peace” (Moord voor de Vrede!). Het basisonderwerp van al deze kranten is kritiek op de aanwezigheid van het Amerikaanse leger in zowat alle delen van de wereld. Voortdurend worden de Amerikaanse daden vergeleken met deze van de nazi's. Een artikel in „The Bond” zegt b.v. „leeghoofdige en niet georganiseer-

Dit alles brengt wel een nieuw beeld van de oorlog in Vietnam. Niet alleen is er kritiek van de buitenwereld, niet alleen is er actie op het thuisfront maar ook in het leger zelf.

Getuigenissen verschenen in „Combat pour la Paix” — april 1971 — het blad van de Franse vredesbeweging, bevestigen dit. Paul C. HASSLER, 20 jaar, Cie K, 3de bat., 9de reg., 3de div. van de Marines (maart-augustus 1969), student te New Castle (Delaware) verklaarde het volgende: „Dringt met zijn sectie op 25.2.1969 in Laos. Zag officieren bevelen dat lichamen van Vietnamese gedood bij Khe-San zouden ontploft worden. Hij kreeg verder de opdracht, samen met gans zijn eskadron, het gras te maaien van een gemijnd veld. Zag soldaten zichzelf wonden toebrengen om te ontsnappen aan de brutaliteiten van hun eigen officieren. Hij verklaart tenslotte Amerikaanse soldaten gezien te hebben die, tot het einde gedreven door de brutale en bloeddorstige manieren van hun hogeren, hun officieren doden.”

Dit beeld wordt ons trouwens bevestigd door een artikel dat op 2.4.71 in de „Standaard” verscheen i.v.m. het actuele werk van Jane Fonda (waar we in een later nummer op terugkomen), waar men het relaas brengt van een anti-oorlogs-show in een „GI coffe-house” zoals er overal in het land rond de legerkampen oprijzen: „De zaal versierd met Cuba en Vietkongaffiches, kan 458 personen bevatten en liep voor elke voorstelling vol. Aan de overkant van de straat nam de politie met infrarode camera's opnamen van de soldaten die binnen gingen. Deze betuigden luidkeels hun bijval toen men hen vroeg wie voor de terugtrekking der Amerikanen uit Vietnam was. Voordien was een verzoek van 1.720 van de 35.000 soldaten van Fort Bragg, gericht tot hun bevelhebber, om de show op de basis zelf te laten doorgaan, afgewezen.”

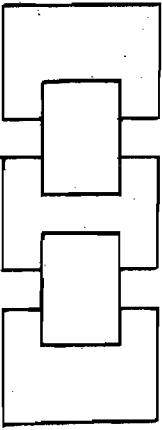
Informatie en prenten i.v.m. G.I.-kranten uit „Charlie” - december 1970.

Bailey, 5 oct. 1970

De reden is natuurlijk evident wat niet belet dat de redacteur van „Stars & Stripes” het nodig vond de volgende verklaring af te leggen: „Flap is zelfs geen goede caricatuur, het

de soldaten werden kinder-moordenars voor de imperialisten en de generaals”. Vergeet a.u.b. niet dat zo'n artikels geschreven worden en verspreid worden binnen het leger.

Terugblik op...

DE EENMAKING VAN DUITSLAND

De herdenking van de Parijse Commune hangt samen met een andere honderdste verjaring: deze van de Duitse eenmaking. Vóór en tijdens de Commune is Frankrijk in oorlog met Duitsland. Deze Frans-Duitse oorlog werd door Bismarck uitgelokt om de laatste hinderpalen voor de Duitse eenmaking op te ruimen.

De drijvende kracht in deze eenmaking is Pruisen, dat dan ook verder de leidende rol zal spelen in het nieuwe Duitse rijk. De opeenvolgende vorsten hebben in de XVIIIde eeuw Pruisen uitgebouwd tot een rationeel lopende machinestaat met het leger als kern. De gebiedsuitbreidingen volgen elkaar op: Silezië, Oost-Friesland, delen van Polen, geestelijke gebieden rechts van de Rijn, enz.

In de XIXde eeuw staat Pruisen en het ganse oostelijk deel van Europa echter helemaal niet vooraan in de ontwikkeling, noch op politiek, noch op economisch en sociaal gebied. Europa vertoont een sterk verschillend uitzicht naargelang men het westelijk of het oostelijk deel ervan bekijkt.

In het oostelijk deel vormt het Oostenrijks keizerrijk een uitgestrekt geheel zonder geografische eenheid en zonder taaleenheid. Een tiental talen worden er gesproken. Het eenheidselement is de heersende familie der Habsburgers. Daarnaast ligt Duitsland bestaande uit een 38-tal staten waar wel dezelfde taal wordt gesproken, maar waar de onderscheiden vorsten almachtig zijn. De vele kleine staten dienen slechts als hefboom in de strijd tussen Pruisen en Oostenrijk om de heerschappij.

In het westen maken het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en België afzonderlijke eenheden uit gesteund op een soliede basis: een geografische eenheid voor de Britse eilanden en Ierland, een nationale eenheid voor de Franssprekende landen, een economische basis voor België. De snelle economische ontwikkeling bracht er de burgerij aan de macht. De adel is opgeslorpt of verdwenen. Konflikten rijzen tussen de heersende bur-

gerij en de lagere klassen die een aandeel willen hebben in de economische vooruitgang. De arbeiders strijden voor het socialisme en tegen het liberalisme. Hier is het stadium bereikt, waar de burgerij in Duitsland nog naar streeft.

Daar immers is haar macht veel geringer. De economische evolutie die de opgang van de burgerij meebrengt, vangt er slechts aan. De heersende klasse is nog deze van de adel, van de grootgrondbezitters. De burgerij moet er strijden tegen hun privileges, die een belemmering vormen voor handel en nijverheid. Hier zijn de lagere volksklassen bereid samen te gaan met haar in de hoop de druk der feodale verhoudingen waaronder ze gebukt gaan, te verlichten. De strijd van de burgerij en van de lagere volksklassen zal in het teken staan van de vrijheid, het burgerlijk liberalisme en het nationalisme. Van het socialisme is hier tot halfweg de XIXde eeuw nog geen sprake.

De economie kent tussen 1850 en 1860 in Duitsland een buitengewone opgang — naar Duitse maatstaven — met de aanleg van spoorwegen, de exploitatie van het Roergebied en de toenemende industrializatie. De douaneunie, de „Zollverein”, die reeds bestond tussen vele Duitse staten wordt uitgebreid met Hannover en de havensteden aan de Noordzee. Nu zal ook de handel sterk aan belang winnen.

Pruisen dat de voornaamste industriestrecken en de verbinding tussen het zuiden en de zee beheerst, neemt de belangrijkste positie in onder de Duitse staten.

Terwijl de economische ontwikkeling leidt tot de eenmaking van Duitsland met Pruisen als spil, blijft Duitsland politiek verdeeld. Waar de laatste douanebarrières en industriële beperkingen afgeschaft worden, lijkt de politieke verdeling hoe langer hoe meer voorbijgestreefd.

Een groeiende economische bedrijvigheid vereist afzetgebieden. Daarom heeft de burgerij behoefte aan een groot en verenigd Duitsland. Het Duits nationaal gevoel vindt daar een voedingsbodem. Oostenrijk is compleet in de handen van het grootgrondbezit, stagneert en heeft bijgevolg de burgerij niets te bieden. Pruisen daarentegen wel. Bismarck, Pruisisch landjonker en eerste minister, zal de eenmaking onder de mom van dat nationaal gevoel verwezenlijken in ruil voor de steun van de burgerij die aan hem en aan de regering van landjonkers de politieke macht laat.

Vanuit Pruisische tradities beseft Bismarck de mogelijkheden van leger en oorlog. Ook heeft hij het belang begrepen van handel en nijverheid. Zijn bedoeling is Duitsland één te maken door een sterk Pruisen en alleen door Pruisen. Dit houdt in dat hij behalve de eenmaking, ook de positie van Oostenrijk wil afzwakken. Zeer handig is hij in het tegen elkaar uitspelen van de staten. Eerst zoekt hij een oorlog te ontketenen tegen Oostenrijk. Het Pruisisch leger behaalt de overwinning. Als gevolg daarvan wordt de Noordduitse bond onder de leiding van Pruisen opgericht. Oostenrijk wordt uitgesloten. Even handig maakt Bismarck gebruik van het wantrouwen van de Zuidduitse staten t.o.v. de Franse politiek. Deze staten die reeds verbonden waren door het Zollverein sluiten nu ook geheime akkoorden met Pruisen over militaire bijstand.

Hij slaagt erin de oorlog te laten verklaren door Frankrijk dat helemaal niet voorbereid is. Wanneer de Pruisen overwinnen, sluiten de Zuidoostelijke staten zich bij de Noordduitse bond aan, wat de eenmaking voltooit. Na deze aansluiting dient de bond zich aan als „Deutscher Bund”. Op 9 december 1870 wordt de benaming „Deutsches Reich”. De officiële proclamering van het Duitse Rijk grijpt plaats ter gelegenheid van de kroning van de Pruisische koning tot keizer op 18 januari 1871 in Versailles. Deze kroning van een Duits keizer in Versailles is een echte kaakslag en diepe vernedering voor het overwonnen Franse volk. De economische ontwikkeling bracht voor Duitsland

de ontbinding van de adellijke staten en de vorming van een staat waarin de burgerij en adel hand in hand gaan, met zich mee. De oprichting van het Duitse eenheidsrijk gebeurde in het belang van de burgerij, maar geschiedde met gebruik van alle militaristische tradities van de Jonkerstaat Pruisen. De voortzetting van die politiek en van deze tradities leidden 75 jaar later tot de herverdeling van dit eenheidsrijk met enerzijds een sterke inkrimping (cfr. erkenning Oder-Neisse grens) en anderzijds de verdeling in Bundesrepubliek Deutschland en Deutsche Demokratische Republik.

G. MARECHAL

In mémoriam...

LIZA CHAUVEAU

Een trouwe Antwerpse vredesmilitante, *Liza Chauveau*, is ons in de ouderdom van 83 ontvallen. Strijd voor de vrede was sinds vele, vele jaren de bezieling van haar gedachten, de inhoud van haar leven. Zo lang ze gaan kon, was er geen betoging, groot of klein, of zij marcheerde mee. Zo lang zij zich verplaatsen kon, was er geen vergadering, waarop ze niet aanwezig was. Zo lang zij leven kon ontsnapte haar geen bericht omtrent de oorlog en de strijd ertegen. En als ze geld had, steunde zij de vredesbeweging. Onze herinnering aan haar is er een van oprechte dankbaarheid voor zoveel toewijding.

THEOPHIEL MANNENS

Théophiel was een van die militanten die gans zijn leven in dienst stond van de arbeidersbeweging. Voor de oorlog was hij een van diegene die de strijd voerde tegen het opkomende facisme en voor zijn actief verzet onder de bezetting werd hij door de nazi's aangehouden en twee jaar opgesloten in de citadel van Hoei.

Het spreekt vanzelf dat de strijd voor de vrede voor hem niet vreemd was zodat de vredesbeweging ten allen tijde op hem beroep kon doen.

MARIA VAN DE SOMPEL - STALPAERT

Enkele weken geleden overleed te Nederbrakel Maria Stalpaert. Maria, die voor haar ziekte actief was in de vrouwenbeweging, was een van die militanten die van in de beginne haar medewerking verleende bij de oprichting van de vredesbeweging in ons land. Zo was zij nauw betrokken bij de grootse campagne die destijds gevoerd werd voor het verbod van de atoombomproefnemingen. De vredesbeweging verliest met haar een toegewijde militante.

**

Het Nationaal Komitee van de B.U.V.V. en de redactie van „Vrede” bieden aan de families Chauveau, Mannens en Van de Sompel-Stalpaert hun oprechte deelneming in het zwaar verlies dat hun treft.

VERKIEZINGEN IN JAPAN

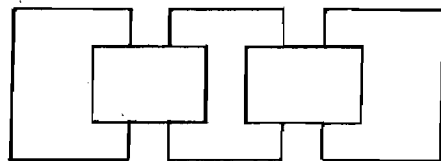
De progressistische krachten hebben tijdens de gouverneursverkiezingen van 10 april in Japan enkele verrassende uitslagen geboekt.

Te Tokyo haalde de linkse kandidaat niet minder dan 3.600.000 stemmen tegen 1.900.000 voor zijn rechtse tegenstander die door de regering gesteund werd. Deze uitslag werd behaald ondanks het feit dat de eerste minister Sato zich tijdens gans de campagne persoonlijk voor zijn partijgenoot had ingezet.

In Osaka was het eveneens een kandidaat van de eenheidslijst die er in slaagde de vroegere gouverneur, die nochtans veel krediet had door het succes van de wereldtentoonstelling, te verslaan.

In Yokohama, de grootste haven van Japan, werd eveneens op een gemeenschappelijke lijst een socialist als burgemeester verkozen. Een dergelijke meerderheid bestond eveneens reeds te Kyoto, kulturele hoofdstad van het land. Dit betekent dus dat in de vier grootste steden van Japan, dank zij de samenwerking tussen socialisten, kommunisten e.a. democratische partijen, een linkse meerderheid aan de macht is.

Er waait dus, in het traditionele conservatieve Japan, een nieuwe wind.

WIN OOK EEN NIEUWE LEZER...

Het moet ook u beste lezer zeker mogelijk zijn een vriend als lezer voor „Vrede” te winnen.

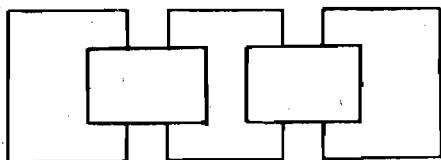
Dank zij deze kleine inspanning zult u er toe bijdragen opnieuw aan iemand de informatie door te geven die men normaal in de grote pers niet vindt.

En... door onze lezerskring uit te breiden verzekert U eveneens een betere bestaansmogelijkheid aan ons blad. U geeft ons de mogelijkheid „Vrede” steeds te verbeteren.

Stel het niet uit tot morgen. Spreek hierover nog vandaag met enkele van uw vrienden.

Leesgeld tot eind december: 90 fr.

Met toezending van de reeds verschenen nummers: 140 fr.

BIJDRAGE
VAN HET
COLAM

DE WITTE BOORD EN DE OVERALL

Problemen van het Technisch Onderwijs in Brazilië

Bij de geïndustrialiseerde naties is de verhouding tussen het aantal technisch gevormde arbeidskrachten en dat van de ingenieurs als vijf tot een. Eenvoudig gezegd: tegenover vijf volledig gevormde technici van de praktijk staat één ingenieur als man van de wetenschap.

In de ontwikkelingslanden is deze verhouding, algemeen genomen, die van twee tot één.

Maar in Brazilië zijn de aantallen gelijk: tegenover één technicus staat daar één ingenieur.

In de staat S. Paulo liggen alleen al rondom de grootstad S. Paulo meer dan 7000 industrieën. Ze levert 46 % van het nationale arbeidspotentieel op de arbeidsmarkt.

In 1968 waren er voor de Hogere Ingenieurscursus 12.748 studenten ingeschreven; in datzelfde jaar telden de Middelbaar Technische Scholen er 13.562. Dat wil zeggen, dat er op elke geschoolde technicus ook ongeveer één ingenieur wordt afgeleverd.

Om deze wanverhouding te doorbreken tracht de Braziliaanse Minister van Onderwijs te komen tot een grondige hervorming van het Middelbaar Onderwijs. Het Middelbaar Onderwijs wordt in zijn geheel omgebogen in de richting van de techniek: de leerplannen worden daarop ingesteld.

De nu bestaande Technische Scholen zullen zich meer gaan richten op het terrein van het algemeen onderzoek. Het is ongetwijfeld een gedurfd plan met veel toekomstmogelijkheden, maar de uitvoering zal met veel moeilijkheden gepaard gaan.

De leraar komt om te leren

Een van de grootste moeilijkheden is ongetwijfeld deze: hoe komen de scholen aan gekwalificeerde leraren? Er is nu al een groot tekort, want de leraar aan een technische school heeft een slechte honorering. Hij wordt niet beschouwd (en dus niet betaald) als iemand van universitair niveau. Als hij „hulpkracht” is, met een part-time lesrooster, verdient hij een maandgeld van 650 cruzeiros. Als hij een volledige taak aan de school heeft, wordt dit bedrag verdubbeld.

Professor Walter d'Oliveira, directeur van de Federale Technische School in Bahia, zegt hierover:

„Aangezien de school als onderwijskrachten in filosofie en algemene ontwikkeling alleen maar universitair-gevormden aanneemt, is het moeilijk iemand te vinden, die naast hen als praktijk-leraar wil fungeren. Gaat er zo iemand weg, dan moeten we in S. Paulo een andere gaan zoeken. Deze komt dan, en oefent wat op de machines (want die kent hij zelf nog niet); het zijn machines, die geïmporteerd werden uit de Sovjet-Unie, Tsjecho-Slowakije, Duitsland en Polen. Als de man zich bekwaamd heeft, vertrekt hij weer, om elders een beter gesalarieerde betrekking aan te nemen.”

Deze leraren, die naar een school komen, maar zelf de machines niet weten te bedienen, vormen een probleem. Er komen klachten als deze van o.a. een leerling van de Federale Technische School van Sao Paulo:

„Het heeft geen zin, in het bezit te zijn van moderne machines, als ze niet gebruikt worden. Op onze school, (aldus deze student, Yoshio Satake, 20 jaar) zijn machines, die twee jaar geleden nieuw werden aangeschaft, nog nooit in gebruik gesteld.”

Dit is een klacht die niet nieuw is.

In 1968 kreeg de technische school „Parobê” in Porto Alegre nieuwe machines, die de leerlingen in staat stellen kennis te maken met een technisch perfect samengestelde en actuele apparatuur. Maar ook hier weer hetzelfde probleem: ze zijn nooit gebruikt. De vloer van de zaal, waar de machines waren opgesteld, begon te verzakken. Moest hersteld worden. Daarbij bleef het. De machinerieën staan tot op vandaag netjes bij elkaar onder plastic-hoezen. En de school functioneert! Ze maakt daarbij gebruik van apparatuur, die ze jaren geleden geschonken kreeg bij de opening van de school.

Te weinig subsidie

De directeur van de zojuist genoemde school Parobê, professor Cleto de Azevedo Fernandez, legt de vinger op een ander in de lange lijst van problemen van het Middelbaar Onderwijs: gebrek aan geld. (Een weinig originele klacht trouwens!)

„Onze school heeft geen vaste inkomsten. Planning is daarom onmogelijk. Als we leermiddelen nodig hebben, moeten we dikwijls geld nemen uit de schoolkas. (Iedere leerling betaalt jaarlijks 40 cruzeiros.) Wij leven van afspraken van ons Ministerie van Onderwijs met West-Europa, Internationale Ontwikkelingsbank, enz. Maar nooit kunnen we in onze schoolrooster zes maanden vooruit zien, omdat we nooit weten, hoeveel geld we dan zullen hebben.”

Tenslotte zijn het de afspraken met internationale organisaties en particuliere hulp, die het technisch onderwijs in Brazilië op de been houden.

De machines van de technische school Visconde Mauá in de staat Guanabara (duizend leerlingen en een van

de best uitgeruste scholen van Brazilië), ontving de machines als geschenk van West-Duitsland, Tsjecho-Slowakije en Joegoslavië. Om haar installaties te vernieuwen moest de school een beroep doen op de B.I.D. De federale technische school „Celso Suckow da Fonseca” van Guanabara (5000 leerlingen) ontvangt financiële steun van de Ford-fundatie, die ook de machines schonk.

De federale subsidies voor het technisch onderwijs zijn eenvoudig belachelijk.

Voor 1970 had het Ministerie van Onderwijs 4 miljoen cruzeiros uitgetrokken voor de federale scholen. Dat zijn er 22, te weten één in elke staat. Maar in het eerste semester besteedde de regering van de Staat Sao Paulo 5 miljoen cruzeiros voor de aanschaf van apparatuur in vijftien nieuwe technische scholen. En dat was nog bij verre niet toereikend, zodat de afdeling „Schoolzaken” een aanvraag bij de gouverneur heeft ingediend voor nog eens 10 miljoen!

Techniek is niet alles!

Is hiermee gezegd, dat het goed besteden van financiële hulpmiddelen dé oplossing brengt in de problematiek van het technisch onderwijs in Brazilië? Was het maar waar!

Paulo Machado Moreira, tekenleraar aan de technische school „Celso-Suckow” meent van niet. Het kwaad ligt dieper.

„De Braziliaanse Gemeenschap ziet de technische studie altijd nog als iets, dat tot de arme klasse behoort. De technische student wordt gezien als een arbeider of dagloner.”

Bovendien: een pas-gediplomeerd technisch student wordt direct opgenomen door de industrie, die hem een maand-salaris uitkeert van 1500 cruzeiros. En

meestal heeft de student al een vaste baan vóór het eindigen van zijn cursus.

Toch zien we, ondanks het gemak om een vaste betrekking te krijgen in de technische sector, dat veel studenten de technische cursus enkel volgen om daardoor de weg open te maken voor hun hogere studies.

Professor Galdstone Coutinho, directeur van de technische afdeling van de federale universiteit van Minas Gerais:

„Dat is het probleem. Het technische College investeert grote bedragen voor hun vorming: een leerling van de middelbare cursus kost jaarlijks 1500 cruzeiros. Maar aan het einde verzaken ze aan hun technische roeping. De technicus tracht tot een hogere status op te klimmen.”

De technicus wil opklimmen tot „een hogere status”. Daar ligt een kern-probleem. Het is niet eens zozeer een kwestie van salaris; het gaat veel meer om de status. Een technicus staat op de „maatschappelijke ladder” niet zo best: hij wil hogerop. En daaraan zit dan ook een ander probleem vast, dat aan de techniek in Brazilië veel moeilijkheden berokkent.

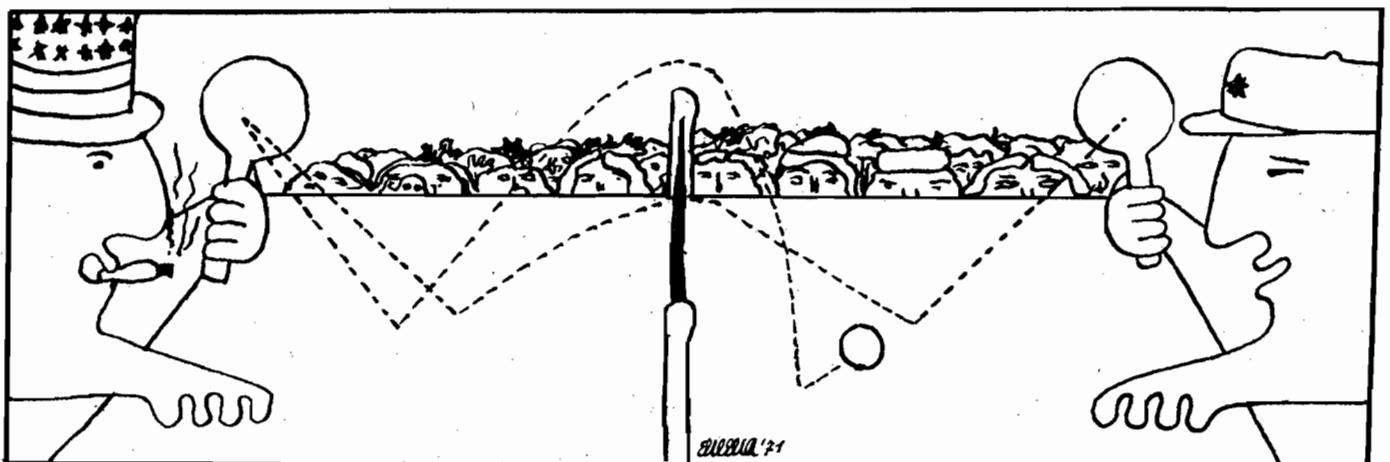
De afgestudeerde wenst zich namelijk niet van de stad te verwijderen, om in het binnenland te gaan wonen, ook al verdient hij daar aanmerkelijk meer.

Zo ligt er het geval, dat Pedro Pinto da Silveira vertelt, supervisor van de technische school Parobê:

„Ik ken een jongeman, die na voleinding van zijn studies ging werken aan een stuwdam in het binnenland. Na enige tijd liet hij het werk in de steek en ging in Porto Alegre als hulpklerk zitten op een notariskantoor.”

Zo won ook hier weer de status het van het salaris. De witte boord zegevierde over de overall.

Ch. DONKER, Roermond

LEZERS SCHRIJVEN...

Mijn oudste zoon heeft destijds, vermoedelijk in een zotte bui, of om welke reden ook, geantwoord op een aankondiging verschenen in een jeugdbladje, waarin een meisje uit BRNO briefwisseling zocht met een jongen uit het westen. Deze briefwisseling heeft ongeveer een jaartje geduurd, wanneer plots de briefwisseling van haar kant werd stopgezet. Vermoedelijk heeft die jonge dame, uit beleefdheid, in het jeugdblad „Mlady Svet” het adres van mijn zoon laten verschijnen, met verzoek in het vervolg briefwisseling aan zijn adres te richten. Wat er ook van zij kwamen op een gegeven ogenblik de brieven uit T.S. met hoeveelheden in onze bus. Wij hebben er een 123 genoteerd. Allen uitgaande van jeugd tussen de 16 en 20 jaar, studenten aan diverse onderwijsinstellingen. Een drietal brieven van jongens van 23 tot 26 jaar.

Toen ik van mijn eerste verrassing bekomen was, realiseerde ik me dat wij dit probleem moesten oplossen. 124 jongeren zouden ongeduldig wachten op een wederantwoord uit ons land. En met ons allen (twee zonen en vader) was het onmogelijk de stroom in te dijken. Er was zelfs een brief bij van een jongedame uit LVOV (Rusland) en ééntje uit SOFIA. Met goede moed en even goede voornemens hebben wij de zaak aangepakt. Met zijn allen hebben wij 13 brieven beantwoord, doch vooraleer wij aan de volgende reeks begonnen, ontvingen wij antwoord op de 13 brieven zodat onze moed terug in de schoenen zonk.

Ik ben dan op bedeltocht getrokken, in de veronderstelling dat liefhebbers als vliegen op suiker zouden toevliegen op die gelegenheid. Doch ik had me deerlijk vergist.

Onverschillige, apatische jeugd, in de grootsteden en onmiddellijke nabijheid. Antwoorden als: „ik heb geen tijd”, „wat brengt dat alles op”, „flauwe kul”, waren legio.

Onderwijsinstellingen, leerkrachten waarmede ik contact nam, jeugdbewegingen schenen aanvankelijk wel interesse te hebben, en beloofden bij hun ziel navraag te doen. Uiteindelijk eveneens zonder resultaat.

Totaal ontmoedigd heb ik getracht een realisatrice van de T.V. aan te klampen. Eveneens zonder resultaat.

Vermoedelijk werd deze aangelegenheid minder interessant gevonden dan politiek en sport.

In januari kreeg ik inzage van een jeugdblad „Vandaag, voor mensen van morgen”. Een prima standingvolle uitgave, tot wie ik me dan richtte met verzoek om opname van mijn verzoek. Onmiddellijk waren deze mensen bereid tot de actie over te gaan zodat mijn oproep werd gepubliceerd in het februarinummer.

En dan kwam de reactie die U kent. Ik was een tweede maal, en thans aangenaam, verrast. Ik heb tot op heden 271 aanvragen geregistreerd. En het probleem deed zich thans weer in een andere vorm voor. De aanvragen overtroffen in ruime mate de beschikbare adressen uit T.S. En vermits de aanvragers, voor het merendeel studenten, gaande van gewoon tot universitair onderwijs, echt smeekten om adressen, kon ik weer niet anders dan tot selectie en verdeling overgaan, echter te vermijden dat één adres uit T.S. zoveel brieven zou ontvangen dat de briefwisseling omwille van overbelasting, vroegtijdig zou stopgezet worden. Tevens moest er rekening worden gehouden met de diverse wensen en voorkeuren, en overeenstemming gezocht worden tussen ouderdom, studie en gemeenschappelijke liefhebberijen.

Thans heb ik de eerste berichten ontvangen dat de eerst bedeelde teken van leven hebben ontvangen uit T.S. Eén heeft me geschreven dat de geadresseerde uit T.S. niet geantwoord heeft. Dit is wel jammer, doch gezien de tijd die verstreken is tussen

hun brief aan mijn zoon (oktober/november 1970) en het antwoord er op (februari/maart 1971) dient er rekening te worden gehouden met gewijzigde omstandigheden (verhuis, huwelijk, verloving en andere redenen van belet).

Thans is tot overmaat van ramp, de pers op de hoogte gekomen van deze gebeurtenis, die ze als uniek bestempelen. Eén interview heb ik toegestaan, op aandringen van de redactie van „Vandaag”, en gezien hun goede relaties. Schijnt dat thans ook „Echo” zekere interesse betoont. Doch gezien hun eerste weigering, komt hun bende niet in mijn huis. Ze hebben immers toch interessanter onderwerpen.

Ik ben thans ver door het werk heen. Af en toe komt er nog eentje binnen.

Op het einde van vorige maand heb ik me in verbinding gesteld met de ambassade van de C.S.S.R. in Brussel, teneinde het adres te kennen van het jeugdblad in T.S. Dit met de bedoeling een aankondiging te laten verschijnen om nog méér correspondenten, gezien het aantal aanvragen.

Tot hiertoe ontving ik geen antwoord. Hetgeen ik wel betreurt. Het gaat toch in de eerste plaats om de vriendschap tussen de jeugd.

Misschien is het beter zo. Wellicht zou ik terug een hele hoop aanvragen hebben ontvangen na het verschijnen van een nieuwe aankondiging, zodat de hele cyclus zou herbeginnen.

Om te eindigen wil ik U onderstaand een dichtwerkje laten kennen dat één van de aanvragers, een jongen van 16 jaar, héél progressief, heel modern, anti-konventioneel aan het hoofd van zijn schrijven heeft gezet:

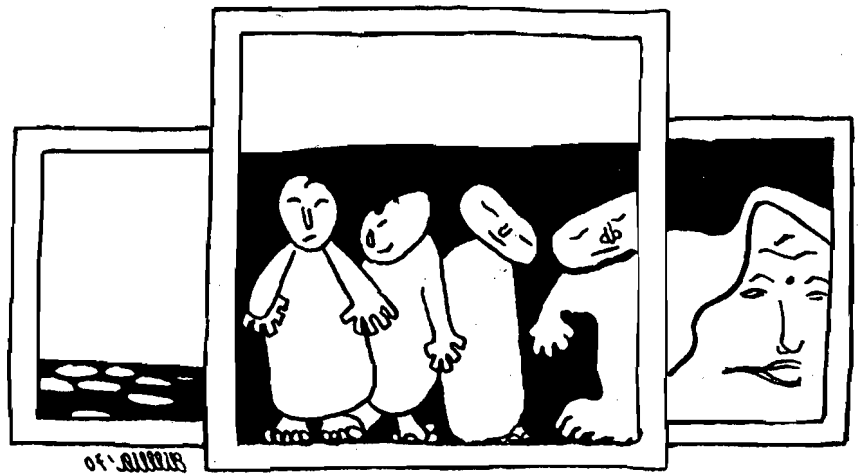
„Dag, weet je, ik zag al ergens

[een krokus
die haar oranje hoofd boven stak,
dus hebben de nukleaire

[mogendheden,
toch nog een nieuwe lente
toegestaan...”

Het alles samengevat: het is een verheugend verschijnsel vast te moeten stellen dat er toch nog jeugd is in onze moderne „geciviliseerde” maatschappij bestaat die toch wel tijd heeft voor vriendschap en gedachtenwisseling met jeugd uit andere landen.

F.D. - Deurne

PRATEN MET HUBERT DE JONGHE KUNSTPROMOTOR EN TREESJA

1. Vanwaar komt de belangstelling voor de kunst?

Alles is begonnen met een verzamelwoede: knipsels uit kranten betreffende kulturele zaken en geleidelijk aan schakelde ik over op reproducties van schilderijen voor de klassieke meesters. Het is ook tot ongeveer na mijn legerdienst dat ik enkel deze klassieke meesters kende.

In dezelfde periode probeerde ik zelf te schilderen. 'k Heb verschillende akademies bezocht en 'k ben er ook in verschillende buitengeschopt. Het was voor mij onmogelijk mij te schikken naar de gezagsmensen in deze scholen.

2. Wat verklaart nu je belangstelling voor avant-garde kunst?

Mijn eigen pogingen tot schilderen hebben mij doen inzien dat „kreatief” werken niet zo gemakkelijk is. Ikzelf reproduceerde. Daaruit begon ik oog te krijgen voor nieuwe vormen en nieuwe technieken die kreative mensen om mij heen produceerden. Eigentijdse kunst begon me hoe langer hoe meer aan te spreken en de klassiekers raakten meer op de achtergrond. Zo ± rond 22 jaar was het dat ik mijn aandacht volledig wijdde aan eigentijdse kunst. Samen met deze nieuwe belangstellingen begon ik tentoonstellingen in te richten met werk van jonge mensen. Eerst was dit heel plaatselijk gericht maar op dit ogenblik heb ik regelmatige kontakten met kunstenaars uit binnen- en buitenland.

Het zijn allemaal jonge mensen die voor mij een nieuwe generatie beeldende kunstenaars zijn. Wat zij gemeen hebben is dat zij kreatief durven zijn, zich niet vastzetten in reeds geaksepteerde vormgeving.

Vermits ik wel zie wat goed is maar het zelf niet kan realiseren, tracht ik hun werk naar de massa te brengen. Mijn ideaal is de mensen een herscholing van de eigen gedachtenwereld te geven, hen bewust te maken van hun tijd. Ik zou een centrum willen oprichten waar mensen een eigentijdse kreativiteit kunnen terugvinden.

3. Geloof je werkelijk dat dit mogelijk is?

Het is moeilijk maar ik geloof nog altijd dat het mogelijk is. We zouden ze moeten doen inzien dat hun „absolute waarden” niet absoluut zijn. Over de werken zou gesproken worden — ook over vroeger werk — en ze zouden geëvalueerd worden binnen een tijds kader waarin ze ontstaan zijn. Het zou een soort edukatief centrum moeten worden voor mensen die zich met kunst bezighouden. Maar tegelijkertijd moet de kunst gebracht worden naar de mensen die nooit naar een tentoonstelling gaan en vermits dit moet gebeuren op een ogenblik dat ze nog open staan voor nieuwe vormen en nieuwe ideeën zijn de scholen heel belangrijke expositieruimten. 't Liefst nog een expositie van verschillende kunstenaars zodat de mogelijkheden en specificiteit van de kunstenaars nog beter op de voorgrond komt.

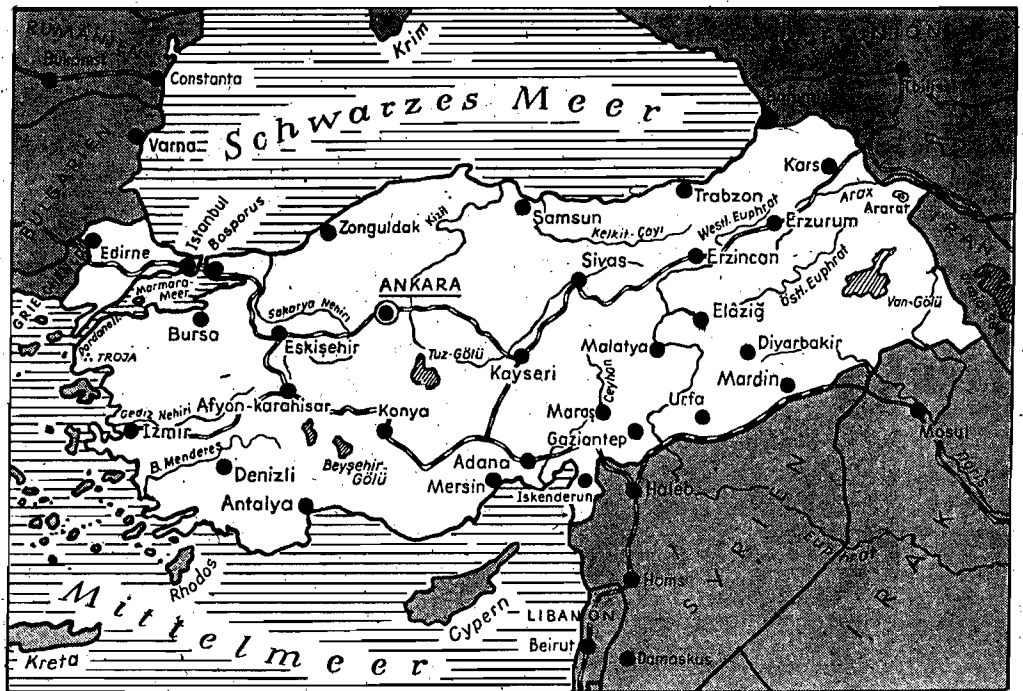
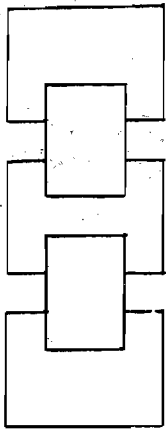
Dit alles houdt echter ook een aanval op de kunstmarkt in. De kunstmarkt is er volledig op gericht de

kunst voor een elite te behouden en het produkt, het kunstwerk, als een „ding” met speculatiemogelijkheden te beschouwen. We komen hier weer op het eeuwige demokratiseren dat noodzakelijk is. Het is mij nu pas duidelijk geworden hoe belangrijk een algemeen socio-politiek engagement is om van de kunst een zaak voor iedereen te maken. Vooral mijn vrouw, Treesja, heeft hij hierbij geholpen. Zij had reeds vroeger een algemene socio-politieke belangstelling. Nu tracht ik mij hierover grondig te dokumenteren om de verbanden tussen kunst en maatschappij duidelijker op de voorgrond te brengen.

4. In één der belangrijke internationale tentoonstellingen stond je een dag af aan de vredesbeweging voor de propagering van hun ideeën. Hoe kwam je daartoe?

Je begint kontakten te krijgen met mensen uit andere landen dan pas merk je duidelijk hoe men poogt verschillende gemeenschappen tegen elkaar uit te spelen. Neem gewoon een geschiedenisboekje: alles wordt er foutief in voorgesteld met goede en slechte maar nooit wordt de bestaande machtsstructuur negatief geëvalueerd. Neem gewoon de Nederlands-Belgische verhoudingen en de vooroordelen die wij hebben ten opzichte van Nederlanders en zij ten opzichte van ons. Een vredesbeweging tracht de mensen op internationaal vlak samen te brengen en dat vind ik een goed doel.

Paula BURGHRAEVE

EVEN UW AANDACHT VOOR TURKIJE

OPPERVLAKTE: 767.119 km² (25 × België).

BEVOLKING: 35.000.000 inwoners (45/km²).

HOOFDSTAD: Ankara, 646.150 inwoners.
Voornaamste steden: Istanboel, 1.446.500; Izmir, 370.900.

GODSDIENST: Islamisme.

ONDERWIJS: 61,9 procent analfabeten (gebrek aan scholing voor meer dan 2 miljoen kinderen).

NATIONAAL INKOMEN: 13.860 B.F. per jaar en per hoofd van de bevolking (lager dan het Portugese N.I.).

STAATSVORM: Republiek. Geen persvrijheid.

EKONOMIE EN... NOG WAT: Belangrijkste landbouwprodukten: katoen (260.000 t.), wijn (300.000 hl.), olijfolie (102.000 t.), tabak (132.000 t. - zesde plaats op de wereldmarkt).

Veestapel: 13 miljoen runderen, 32 miljoen schapen. Belangrijkste ontginningen: kolen (4.200.000 ton), bruinkool (2.500.000 t.), petroleum (750.000 ton), chroom (250.000 t. - vijfde plaats op de wereldmarkt), ijzer (600.000 t.), koper (30.000 ton). Verder nog mangaan, antimonium en kwik.

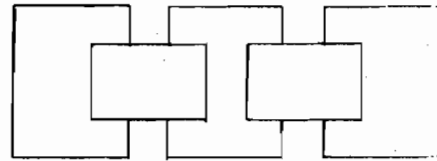
De huidige handelsbalans is zeer ongunstig, de uitvoer dekt slechts 50 à 70 procent van de invoer. Een derde van het totaal nationaal inkomen is in het bezit van 2,5 procent van de bevolking. Het grootgrondbezit tiert welig; 85 procent van de bebouwde oppervlakte hoort toe aan een vijfde van de bevolking. Het hydro-elektrisch potentieel bedraagt een derde van de volledige produktie wat betekent dat 95 procent van de Turkse dorpen het moeten stellen zonder elektrische stroom. In Ankara en Istanboel leven resp. 42 en 35 procent van de bevolking in „bidonvilles”. De werk-

loosheid neemt schrikbarende proporties aan (volgens de officiële statistieken 15 procent maar volgens meer betrouwbare gegevens 20 procent van de werkende bevolking). De helft van de 40.000 dorpen beschikt over geen behoorlijk drinkwater. Van de 15.000 Turkse dokters pratikeren er 11.000 in de vier grootste steden zodat er 4.000 resten om de 25 miljoen boeren te verzorgen.

Turkije wordt wel eens de „arme wees” van de grote Kemal Atatürk genoemd en dat deze benaming zo maar niet uit de lucht is gegrepen bewijzen overduidelijk de hierboven vermelde cijfers. De Turkse economie is niet gezond en de rijkdom is zeer slecht verdeeld. Waar liggen de diepe oorzaken van deze wantoestand? De miljarden dollarkredieten die in de loop der jaren uit het buitenland zijn toegevloed dienen eensdeels om een sterk militair apparaat in stand te houden en anderdeels komen zij de groot-industriële en de groot-grondbezitters ten goede. Terloops stippen wij aan dat het Turkse leger 483.000 manschappen bedraagt en dit is, gemeten aan het bevolkingscijfer, het hoogste peil van al Amerika's bondgenoten!

Het verloop van de politieke gebeurtenissen der laatste tien jaar in Turkije kan als volgt worden samengevat: in mei 1960 heeft een militaire staatsgreep plaats onder de leiding van generaal Gürsel. In juli 1961 wordt een nieuwe konstitutie goedgekeurd; democratische leiders worden veroordeeld en Menderes, gewezen leider van de Democratische partij en premier sedert mei 1950, wordt terechtgesteld. Gürsel wordt verkozen tot president van de republiek. Van 1961 tot 1965 volgen de koalitieskabinetten, gepresideerd door İnönü en gesteund door het leger, elkaar op. In oktober 1965 hebben nieuwe verkiezingen plaats; de partij van İnönü verliest de meerderheid ten voordele van de

partij van de Gerechtigheid onder de leiding van Demirel die de volstreekte meerderheid in de Kamer behaalt. In november wordt Demirel tot minister-president uitgeroepen.

Op het eerste gezicht zou men denken dat de kiezers van een land waarvan wij hierboven het allesbehalve schitterend profiel gaven hun heil zouden zoeken bij linkse partijen. Welnu, nauwelijks 3 procent gaf in de algemene verkiezingen van 1965 en 1969 zijn stem aan de socialistische partij van de arbeid; de Republikeinse Volkspartij, dit is de partij van Ataturks wapenbroeder İnönü, die voor het eerst in haar geschiedenis met een „links van het centrum” programma naar de gunst van het electoraat dong, werd in beide verkiezingen met stemmenverlies (20 resp. 1 procent) beloond. De militairen stelden een agrarische hervorming in het vooruitzicht maar hiervan kwam niet veel in huis. De verklaring van deze paradox zit hem in het feit dat de Turkse kiezers voor meer dan 60 procent (de vrouwen voor 75 procent) ongeletterden zijn, zodat ze zich bij de keuze van hun partij niet zozeer door welbegrepen eigenbelang dan wel door het voorbeeld van de dorpsnotabelen laten leiden, afgezien nog van de invloed die deze notabelen kunnen doen gelden als pachtheren of geldschietters van de ontferden.

Daar komt bij dat de notabelen, gebruik makend van de onwetendheid en de religieuze opvattingen van de boeren, zelfs de meest gematigde elementen van de centumpartijen afschilderen als goddeloze „roden”. En zo komt het dan dat Turkije, waar 77 procent van de werkende bevolking nog van de landbouw leeft, zowel in 1965 als in 1969 voor de ultrarechts gerichte partij van de onlangs afgezette premier Demirel heeft gestemd. Hoe dan ook, het regime Demirel, al vertoende het zuiver formeel een meer liberaal-demokratische voorgevel dan het regime Menderes, voerde fundamenteel dezelfde politiek. In het afgelopen jaar heeft zich in de steden heel wat beroering voorgedaan en voor de eerste maal zijn links-extremistische groepen in actie getreden die zelfs overgingen tot het kidnappen van Amerikaanse militairen.

Voor de verdere politieke ontwikkeling in Turkije is het moeilijk iets in het vooruitzicht te stellen. Het burgerlijke interim-kabinet dat nu aan het bewind is zal het land besturen tot oktober, wanneer nieuwe verkiezingen worden gehouden. Zal een politieke macht, waarin nog steeds het konservatief element domineert, overgaan tot de diepe hervormingen die het land nodig heeft? Wie gaat de wedloop winnen tussen een doodarme bevolking en een economische en sociale ontwikkeling die buiten adem raakt?

T. BAILLEUL

Wanneer een mens lange tijd aan dezelfde arbeid blijft, beeldt hij zich in dat alles moet gaan zoals hij het heeft opgevat. Hij wordt conservatief.

C. Huysmans

Hiërarchie van de commandanten verantwoordelijk voor My-Lai. uit: Time, 12-4-'71

Lyndon B. Johnson
Commander in Chief

Clark M. Clifford
Secretary of Defense

Joint Chiefs of Staff
Gen. Earle G. Wheeler, USA
Chairman

Adm. U.S. Grant Sharp
Commander in Chief,
Pacific Command

Gen. William C. Westmoreland
Commander MACV

Lt. Gen. Robert E. Cushman Jr.
Commanding Gen., III MAF

Maj. Gen. Samuel W. Koster
Commanding Gen., Americal Div.

Col. Oran K. Henderson
Commander, 11th Inf. Brigade

Lt. Col. Frank A. Barker Jr.
Commander, Task Force Barker

Capt. Ernest L. Medina
Commander, Charlie Company

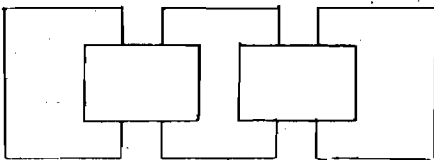

Lt. William L. Calley Jr.
Platoon Leader

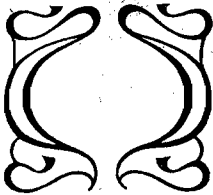
TIME Chart by J. Donovan

21 BESCHULDIGDEN VAN DE MY-LAI MISDADEN VAN VERVOLGING ONTSLAGEN Guardian New York

Komitee voor Geneeskundige en Sanitaire Hulp aan Viëtnam

ALLE HULP AAN HET BEVRIJDINGSFRONT!

In het voorjaar van 1965 staken we ten huize van Isabelle Blume met een twaalfstal geneesheren de koppen tesamen. Bijna allen waren oudgedienden van het „Comité pour la Paix en Algérie” en hadden o.m. in 1962 deelgenomen aan een groot-scheepse kampanje van medische hulp aan het pas onafhankelijk geworden Algerië. Gastvrouw Isabelle was juist van reis uit Hanoi terug en bevestigde de onheilspellende berichten over de uitbreiding van de Amerikaanse agressie en de intensifiëring van de oorlog in Zuid- en Noord-Viëtnam, waarbij het leed en de noden van de bevolkingen van de Volksrepubliek Viëtnam en van de gebieden van Zuid-Viëtnam onder controle van het Nationaal Bevrijdingsfront méér dan alarmerende afmetingen begonnen te nemen.

Daarop werd besloten tot de oprichting van een door geneesheren gepatroniseerd „komitee voor medische en sanitaire hulp aan Viëtnam”, dat de Belgische openbare opinie zou sensibilizeren in verband met de oorlog in Viëtnam, de gewetens zou wakker schudden door het publiek in te lichten over de verschrikkelijke behandeling van het Viëtnamese volk door de V.S.A. en hun bondgenoten, en tenslotte een stroom van solidariteit zou verwekken, die zich zou konkretiseren in het verzamelen van geneesmiddelen en medisch materieel ten voordele van Noord-Viëtnam en van het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Viëtnam.

Dat dit komitee aan een behoefte beantwoordde, bleek vlug uit de aanzienlijke belangstelling vanwege het publiek: honderdvijftig geneesheren gaven hun handtekening, politieke, syndikale en andere organisaties van verschillende strekkingen verleenden hun medewerking, duizenden particulieren stortten bijdragen. In 1966 werden over heel het land opzienbarende bloedinzamelingen gehouden, waarvan de vrucht als plasma per vliegtuig naar Viëtnam gestuurd werd, zoals trouwens de meeste ladingen geneesmiddelen.

De verdere ontwikkeling van de oorlog in Viëtnam, de wenteltrap-politiek van Johnson, de bombardementsoorlog zonder voorgaande, de „genocide” (de blinde uitroeiing van een volk) gekoppeld aan een „biocide” (reeds de helft van het platteland en de wouden van Zuid-Viëtnam werd met scheikundige middelen bewerkt), hebben bewezen dat onze stellingen juist en onze bekommernissen gegrond waren.

De aktie van het Komitee voor geneeskundige en sanitaire hulp aan Viëtnam heeft zich verder onverminderd voortgezet. Deelgenomen werd aan meetings, manifestaties e.d., gwl. in samenwerking met het Nationaal Viëtnam Komitee en de B.U.V.V. In contact met onze Viëtnamese vrienden en in nauwe kolleboratie met het Koördinatie-sekretariaat van de Europese verenigingen voor medische hulp aan Viëtnam (zetel: Parijs), sturen we regelmatig, via de meest aangewezen wegen, geneesmiddelen, chirurgische instrumenten, wisselstukken voor medische apparatuur, boeken en tijdschriften over geneeskunde, e.d. (jaarlijks voor vele honderdduizenden fr.). De Viëtnamesen bezorgen ons praktisch altijd kennisgeving van ontvangst en nemen dan steeds de gelegenheid te baat, om ons te verzekeren hoezeer onze blijken van solidariteit hun een hart onder de riem steken.

Ook wij zijn er ons goed van bewust dat onze materiële hulp, hoe nuttig ook, maar een druppel kan betekenen in de zee van behoeften en dat de geest van solidariteit die er aan de basis van ligt, oneindig meer waarde heeft. Daarom zijn we het ook niet eens met de politiek van pure filantropie zonder bewustmaking van het publiek omtrent de ware oorzaken van de oorlog in Viëtnam, zoals die gevoerd wordt door

een organisatie in Vlaanderen, die zich a-politiek noemt en geneesmiddelen stuurt zowel naar de zijde van de Amerikanen en de marjonetten van Saigon, als naar de zijde van het N.B.F.! Wij zijn van oordeel dat deze aktie, welke ook de goede humanitaire bedoelingen wezen, de gewetens eerder sust dan stimuleert. Het standpunt van het Komitee voor geneeskundige en sanitaire hulp aan Viëtnam is duidelijk: deze oorlog, tevens één der gruwelijkste bladzijden uit de geschiedenis van de mensheid, is een gewetenschokkend onrecht, dat door de V.S.A., machtigste mogendheid ter wereld met fantastische militaire en technologische middelen, aangedaan wordt aan het kleine, arme en onderontwikkelde Viëtnam (en nu sedert Nixon ook aan Laos en Kambodja). Deze situatie laat geen keuze! Onze hulp gaat eksklusief naar de gezondheidsdiensten van de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Viëtnam en van de Demokratische Republiek Noord-Viëtnam (en nu ook van de Neo Lao Haksat en de F.U.N.K., bevrijdingsfronten van Laos en Kambodja).

Wie ons wil helpen, neme kontakt met ons sekretariaat: Jean Godin, Avenue Beau Vallon 14, 1410 Waterloo. Wie zijn bijdrage wenst te leveren, storte op P.R. nr. 6630.51 van „Komitee voor geneeskundige en sanitaire hulp aan Viëtnam”, 1410 Waterloo.

Dr. Dirk BOSSIER,
voorzitter

Dit artikel verschijnt volgens de principes die door ons blad gehuldigd worden, nl. onder de verantwoordelijkheid van de schrijver. In ons nummer van Maart verscheen eveneens een artikel van de Humanitaire Werkgroep X. Gezien we vermenen dat in hogergen. artikel deze werkgroep bedoeld wordt wensen we, om ieder misverstand te vermijden, er onze lezers aan te herinneren dat ieder die langs de Humanitaire Werkgroep X een bijdrage stort voor Vietnam kan bepalen voor wie deze steun bestemd is :

- 1) voor de Kinderklinieken van het Nationaal Bevrijdingsfront.
- 2) voor de Kinderklinieken van Pater de Meulenaere in Saigon.
- 3) 50 t.h. voor beide.

VREDESINITIATIEVEN

De bewoners van het Zuidamerikaanse binnenland zijn een hinderpaal voor de ontginning van de nieuwe economische bronnen, waar het grootgrondbezit op jaagt!

Het devies luidt dus: ENKEL EEN DODE INDIAAN IS EEN GOEDE INDIAAN.

In ± 1500 bedroeg het aantal van de Braziliaanse indianen naar schatting 2 tot 3 miljoen. Hiervan blijven er nog 60 à 90.000 over! Volgens recente statistieken zou hun aantal, volgens de normale natuurlijke bevolkingsaan groei, 20 à 30 miljoen moeten bedragen!

In 1968 onthulde procureur-generaal lader Figueido in een persconferentie dat van de 19.000 Mundukuru-

indianen er nog 1.200 overbleven! In verschillende landen zijn er reeds actiegroepen opgericht. In België ontstond de WERKGROEP INDIANEN ZUID-AMERIKA. Deze groep werkt samen met de WIZA in Nederland en is aangesloten bij „The International Committee for Amerindians” en wil alle middelen aanwenden om verdere uitroeiing, kulturele repressie of onverantwoorde integratie van de indianen in de westerse cultuur te voorkomen.

Aktieplannen hebben wij reeds. Deze plannen kunnen slechts lukken

door UW HULP en SOLIDARITEIT.

Als u wilt meewerken kunt u in contact treden met:

WIZA-BELGIE : Jean Box
Maastrichterstraat 4, 3700 Tongeren
Tel. 012/327.40

Bankrekening Wiza-België
nr. 451.608 Gen. Bankmaatschappij
GEEN LID- OF STEUNGELD
VEREIST (WEL GEWENST).

Help ons met het verspreiden van
INFORMATIE en het bezorgen van
DOCUMENTATIE.

De Zuidvietnamese jeugddelegatie ontvangen door het stadsbestuur van Oostende.

SOLIDARITEITSMANIFESTATIES MET VIETNAM EN DE AMERIKAANSE VREDESKRACHTEN

Op 23, 24, 25 en 26 april organiseerde de B.U.V.V., in samenwerking met verschillende andere organisaties, een aantal solidariteitsmanifestaties in het kader van de Internationale Lentekampagne voor Indo-China. Een delegatie van Viëtnamese Jongeren, die op dat ogenblik in ons land verbleef, verleende haar medewerking aan deze initiatieven.

Te Antwerpen, Brussel, Moeskroen en Bergen werd o.m. het woord gevoerd door Nguyen Thi Ching en Huynh Tuan.

Te Gent, Oostend, Aalst en Luik waren Pham Van Chuong, Ho Tinh Tinh en Than Thi Da (een meisje dat ontsnapte bij de uitmoording van een Viëtnames dorp in de omgeving van Mai Lay, waar haar moeder met zestig burgers het leven liet) aanwezig.

Op de meeting die te Antwerpen doorging voerden Marcel Colla (Jong-Socialisten), Laurent van de Poele (C.V.P.-jongeren), Koen Kalliaux (Kommunistische Jeugd) en Pol Verbraeken (S.J.W.) eveneens het woord, onder voorzitterschap van Staf Schmidt.

Te Gent spraken naast de Viëtnamese delegatie, Guido Roscam, Jef Turf en Herman Balthazar, onder het voorzitterschap van Jan Verwest, in de Akademieraadszaal.

In het Acht Hurenhuis te Brussel namen twee honderd vijftig personen deel aan de manifestatie en werd een film vertoond van M. Riffaud over Laos.

Er had eveneens een ontvangst plaats in de club Garcia Lorca.

's Avonds spraken de jonge Viëtnamezen te Moeskroen.

Te Oostende werd de delegatie ontvangen op het Provinciaal Kongres van de Jong-Socialisten, terwijl in de vooravond een ontvangst plaats had, aangeboden door het Stadsbestuur.

Tijdens deze receptie, waaraan vertegenwoordigers van verschillende organisaties deelnamen, werd het woord gevoerd door Schepen A. Laridon, A. De Smet namens de B.U.V.V. en Pham Van Chuong voor de Viëtnamese delegatie.

In de Konferentiezaal ging hierna een succesvolle voordracht door (150 aanwezigen) waarop A. De Smet een overzicht gaf over de strijd van de Amerikaanse vredeskrachten, R. Moreau de resolutie van de J.S. voorlas, en Cham Van Chuong en Hu Tinh Tinh een uiteenzetting hielden en op de vragen van de aanwezigen antwoordden.

In het Stadhuis van Aalst werd de delegatie ontvangen door de heer Burgemeester De Bisschop. 's Avonds ging in een bomvolle Mikis-Club een voordracht door.

Te Luik werd de delegatie ontvangen door de syndikale afgevaardigden van het bedrijf Phenix-Aluminium en ging een voordracht door waaraan tal van jongeren deelnamen.

Het A.B.V.V., A.C.V., B.S.P. en K.P. verleenden hun medewerking aan de voordracht te Mons waar eveneens de film van M. Riffaud over Laos werd vertoond.

Naast deze verschillende manifestaties hielden de Viëtnamese jongeren nog een tweetal perskonferenties en werden eveneens ontvangen door de J.O.C. In verschillende dagbladen, o.m. „De Vooruit”, in Vlaanderen verschenen interviews en foto's over de activiteiten die in ons land doorgingen.

Ondanks deze manifestaties slechts in enkele dagen tijd georganiseerd werden mag gezegd worden dat zij meestal succesvol waren.

De aanwezigen die aan deze manifestaties deelnamen zullen zeker met sympathie terugdenken aan deze jonge vertegenwoordigers van het moedige Viëtnamese volk.

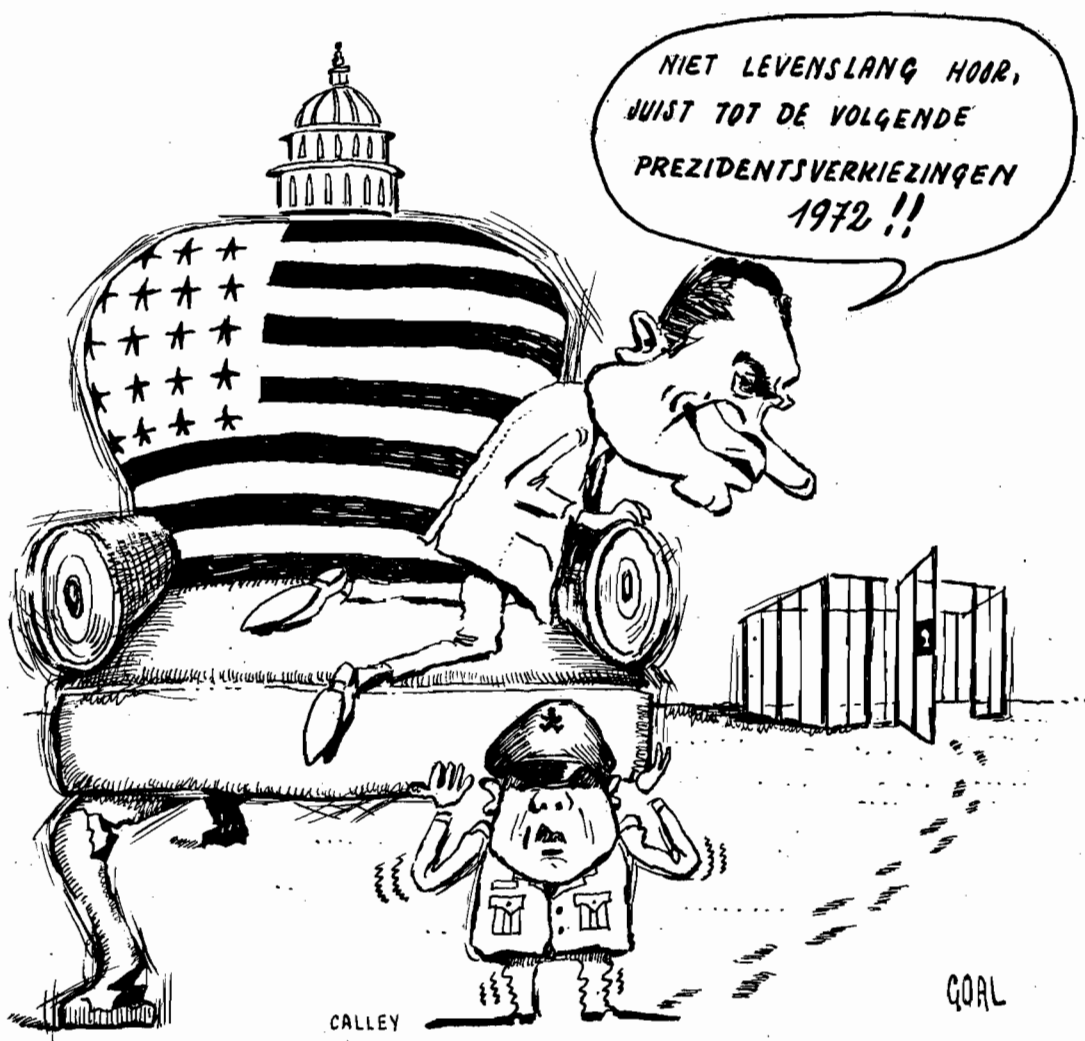

VREDESFONDS

Kuppers H. - Houthalen 45 fr.
Daem S. - Merelbeke 200 fr.

STEUN VIETNAMAKTIE

Bailleul - Merelbeke 100 fr.
Van Buyten - Hemixem 20 fr.
De Buck - Sint-Martens-Latem 100 fr.
Omhaling voordracht Oostende 700 fr.
Omhaling voordracht Gent 3.300 fr.

NIET LEVENSLANG HOOR,
NIJST TOT DE VOLGENDE
PREZIDENTSVERKIEZINGEN
1972 !!

CALLEY

GOAL